

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

2. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

14. LEDNA 2007

Z obsahu:

Otevřít srdce

Božskému Dítěti

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
20. prosince 2006
- strana 2 -

Ikona znovu přinesená

P. Gerhard Hermes -
vánoční příběh z fronty
- strana 4 -

„Nechejte mi mou důstojnost“

Zapomenutí křesťané
v Libanonu - nejchudší
mezi chudými
- strana 5 -

Maronité - východní církve v jednotě s Římem

Peter H. Görg
- strana 7 -

Občanské sdružení Matice velehradská

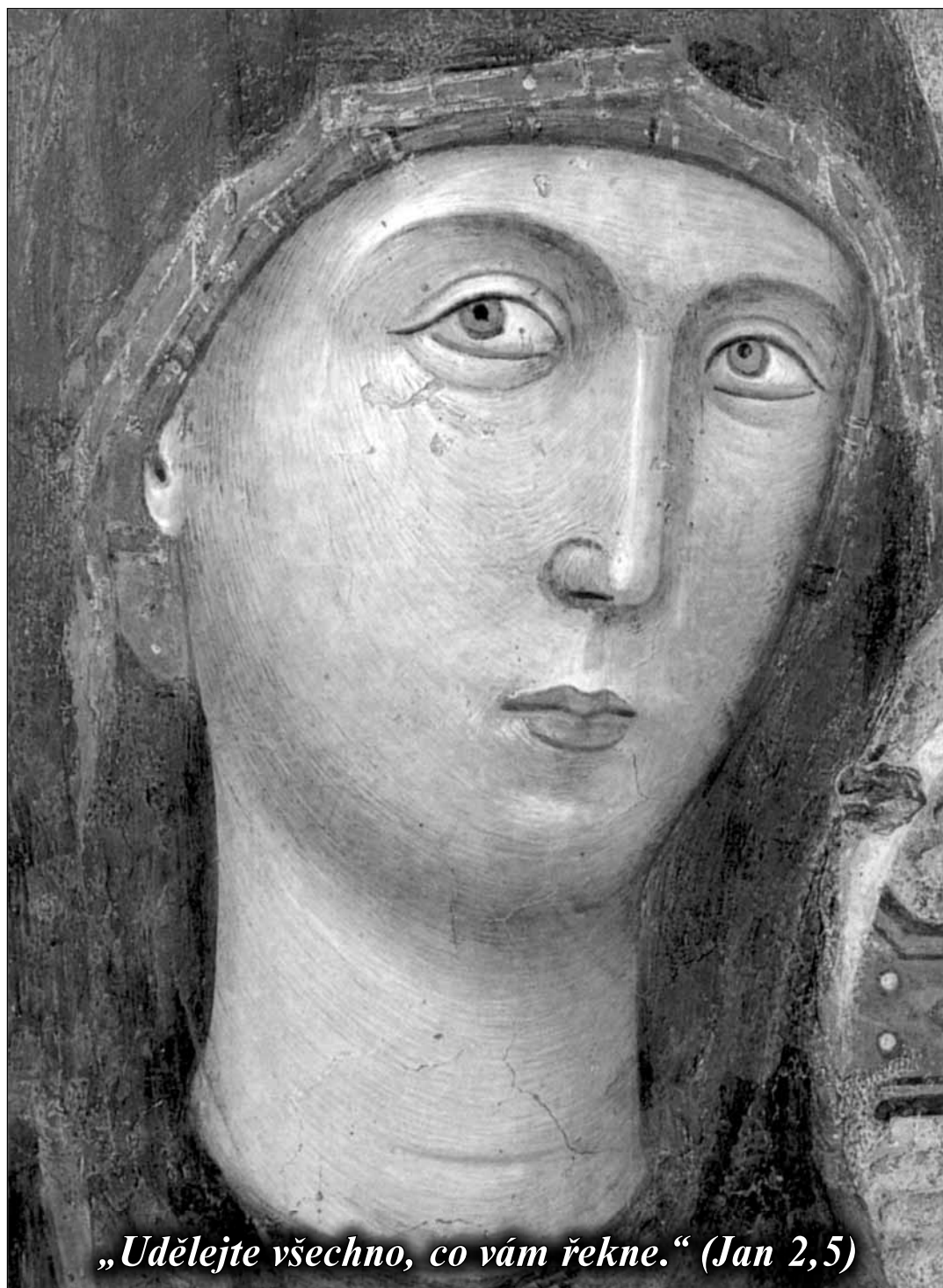
Tisková zpráva
- strana 9 -

Eucharistie znovu objevená

Catalina Rivas
- strana 10 -

Čtvrté evangelijní kantikum

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
27. prosince 2006
- strana 12 -

„Udělejte všechno, co vám řekne.“ (Jan 2,5)

Bůh se zřiká sám sebe

Pán je blízko, pojdte, klaňme se. Touto invokací nás liturgie zve v těchto posledních dnech adventu, abychom se přiblížili takřka po špičkách k Betlémské jeskyni, kde došlo k mimořádné události, která změnila běh dějin: k narození Vykupitele. Ve svatou vánoční noc se zastavíme ještě jednou před jesličkami, abychom v úžasu rozjímali o *Slovu, které se stalo tělem*. Pocity radosti a vděčnosti se jako každoročně obnoví v našem srdci, když uslyšíme vánoční melodie, které opěvují v tolika jazycích tentýž mimořádný zázrak. Stvořitel světa přišel, aby si z lásky učinil příbytek mezi lidmi. V listu Filipánům svatý Pavel potvrzuje, že Kristus, *ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí* (2,6). Zjevil se v lidské podobě, připojuje Apoštol, ponižil sám sebe. O svatých Vánocích znovu prožijeme uskutečnění tohoto vznešeného tajemství milosti a milosrdenství.

Svatý Pavel ještě říká: *Když přišla plnost času, Bůh poslal svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny* (Gal 4,4-5). Opravdu, vyvolený národ po mnoho staletí očekával Mesiáše, ale představoval si ho jako vítězného vojevůdce, který osvobodí svůj národ od útlaaku cizinců. Spasitel se naopak narodil v tichosti a v absolutní chudobě. Přišel jako světlo, které osvětluje každého člověka – poznamenává apoštol Jan – *ale vlastní ho nepřijali* (Jan 1,9-11). Apoštol proto dodává: *Těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi* (tamtéž 1,12). Zaslibené světlo osvětluje srdce těch, kteří setrvali v bdělém a činném očekávání.

Liturgie adventu nás vyzývá také, abychom byli střídaví a bdělí, abychom se nedali za-

tížit hříchem a přílišnými světskými starostmi. A právě v bdění a modlitbě můžeme poznat a přijmout zář Kristova narození. Svatý Maxim Turínský, biskup ze IV. a V. století, v jedné své homilii říká: „Čas nás upozorňuje, že narození našeho Pána je blízko. Svět, ponořen do svých úzkostí, mluví o očekávání něčeho, co ho obnoví, a touží netrpělivě, aby zářivější slunce osvitilo jeho temnoty... Toto

očekávání stvoření přesvědčuje také nás, abychom čekali, že vzejde Kristus, nové Slunce“ (Disc. 61A, 1-3). Samo stvoření nás tedy přivádí k poznání Toho, který má přijít.

Falešné hlasy

Ale otázka zní: Očekává ještě lidstvo naší doby Spasitele? Je zde pocit, že mnozí pokládají Boha za něco cizího vlastním zájmem. Zdá se, jako by ho ne-

potřebovali, žijí, jako by neexistoval, ba ještě hůř, jako by byl překážkou v jejich sebeuskutečnění. I mezi věřícími – jsme si tím jisti – jsou někteří, kteří se dávají strhnout tolika chimérami a scestnými naukami, které vyvolávají iluzorní zkratky jak dosáhnout štěstí. A přece – snad právě pro své protiklady, pro své úzkosti a dramata, snad právě kvůli nim – hledá dnes lidstvo cestu k obnově, ke spáse, hledá Spasitele a očekává, často podvědomě, příchod Spasitele, který obnoví svět a náš život, příchod Krista, jediného Vykupitele člověka a všech lidí. Jistě, falešní proroci dále nabízejí spásu za „nízkou cenu“, která končí vždy tím, že vyvolá palčivé deziluze. Právě historie posledních padesáti let ukazuje toto hledání Spasitele za „nízkou cenu“ a zaznamenává všechna zklamání, která z toho vzešla. Je úkolem nás křesťanů svědectvím života šířit pravdu o Vánocích, že Kristus směřuje ke každému člověku dobré vůle. Tím, že se narodil v chudobě, přichází Ježíš nabídnout všem onu radost a onen pokoj, které jediné mohou uspokojit očekávání lidského ducha.

Čekat v bdění a modlitbě

Ale jak se připravit, aby srdce bylo otevřené pro Pána, který přichází? Podstatnou charakteristikou křesťana v tomto adventním období je očekávání v bdělosti a modlitbě. Je to očekávání, jakým se vyznačují protagonisté tehdejší doby: Zachariáš a Alžběta, pastýři, Mudrci, prostý a pokorný lid. A především očekávání Marie a Josefa. Tito poslední více než kdokoliv jiný zakusili v první osobě neklid a chvění kvůli Dítěti, které se mělo narodit. Není obtížné představit si, jak trávili poslední dny v očekávání, kdy stisk-

Pokračování na str. 12

Editorial

Sedmý rok nového tisíciletí už se stal každodenní skutečností. Jeho všední i sváteční dny poplynou stejně nenávratně, jen s ještě větším kvapem než dny a týdny předchozích let, a my v nich budeme sklízet, co jsme si v minulosti zaseli, ale současně také zasévat to, co pak spoluutváří budoucnost nám i našim potomkům.

Počátek tisíciletí se nám stále více ztrácí v záhybech minulosti. Na rok Velkého jubilea jsme se při jeho přípravě dívali s velkými nadějemi jako na velký milník. Skutečnost, které jsme v novém tisíciletí svědky kolem sebe i ve světě, nám však mnoho důvodů k optimismu nenabízí.

Od pádu komunistické totality před 17 lety se nám sice otevřely nové možnosti, ale ne-

dá se říct, že by to znamenalo radikální obrát k lepšímu. Otevřely se totiž také možnosti onoho způsobu života, který se sice holedbá, že zaručuje svobodu, ale představuje si pod tímto pojmem spíše lidskou libovůli, která se snadno posouvá až do roviny zvlů. Totalita je houževnatější, než jsme si představovali. Umí si posloužit také jinými nástroji, než je fyzický nebo politický útlak. Totalitních rozměrů nabyly především egoismus, který se stal hlavní hnací silou této společnosti. Projevuje se v mnoha podobách: v bezohledné chamtivosti a panovačnosti, v nacionalismu a rasismu, v náboženském fanatismu a nových rafinovaných formách nesnášenlivosti.

Pokračování na str. 13

Počátek divů

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Udělejte všechno, co vám řekne.

Ježíš přijal pozvání na svatbu a mezi hosty je také jeho Matka. Dveře tohoto pohostinného domu jsou otevřeny i pro ty, které pozvání přivedou s sebou. Takové jsou obyčejně zdejší pohostinnosti. Oděj se *svatebním šatem*⁽¹⁾ a připoj se k prvním Pánovým učedníkům. Poděkuj Ježíši a Marii, že je smíš doprovázet. Využij této příležitosti a pověz jim, že mají i v tvém domě a u tvého stolu vždy své místo a že je pokládáš za své nejněžnější hosty ve chvílích šťastných i obtížných. Až budeš blahopřát novomanželům, blahopřej jim také k jejich rozhodnutí pozvat k sobě Marii a jejího Syna.

Všimni si, s jakou nenuceností a srdečnou účastí se Pán zapojil do svatebního veselí a sám přispívá k radostné pohodě celé společnosti. Chce i při této příležitosti více rozdávat než přijímat. Nikdo ze svatebčanů netuší, že jeho Srdce má více důvodů k radosti než ostatní přítomní. Tato svatební hostina je pro něho obrazem jiné, věčné hostiny u jeho Otce, na kterou přišel pozvat všechny lidi. Jeho vlídnost a radostná srdečnost nejsou jen společenskou konvencí, je to také pozvánka na jeho svatbu. Je tu však ještě jedno srdce, které nemyslí jen na sebe a na přítomný okamžik. Mateřské srdce Mariino s intuicí sobě vlastní postřehlo to, co si zatím neuvědomil ani *správce svatby*. Hostitelé špatně odhadli své možnosti, a tak se blíží nemilá chvíle, kdy vyjde najevo, že *nemají víno*. Ale stejně tak nikdo netuší, že mezi pozvanými je také ta nejpozornější a nejlaskavější Přímluvkyně, která nedopustí, aby nastávající společný život mladé dvojice byl poznamenán trapnou vzpomínkou na nevydařenou svatbu. Sleduj ji pozorně a uvidíš, jak taktně a diskrétně svěřuje svou starost svému Synu. Jsi vlastně jediný, kdo zaslechne její tiché upozornění, které je současně prosbou: *Nemají víno*.

Ježíš si tě proto pozval k této situaci, abys viděl názorně, jak jedná Mariino mateřské Srdce: prosí za tebe ještě dříve, než si sám uvědomíš, jak velice potřebuješ její zastání. Ona nejen včas rozpoznává, co ti hrozí, ale také nejlépe ví, na koho je třeba se obrátit. Z toho tedy poznáváš, jak je pro tebe důležité, aby ses nikdy nevzdaloval z její společnosti.

Jsi překvapen Ježíšovou odpovědí? Vysvětlení hledej u samotné Matky. Zůstala

zcela klidná a nijak dále nenaléhá, protože ví, na co její Syn myslí. Do tohoto zvláštního případu bude zapojen ještě někdo třetí. To, s čím se Maria svěřuje Ježíši, Syn tlu- močí svému Otci. On nejlépe zná pravý čas a způsob. Všechno se vyřeší podle jeho vůle. Maria se nyní odebrá za těmi, kteří nehodují, ale starají se a pracují, aby hostům ničeho nescházelo. Jdi se podívat, jak nenápadně a tiše připravuje nezbytné podmínky pro počátek divů svého Syna. Tak jedná mateřské Mariino Srdce.

Nepřeslechni, co vlastně žádá od těchto lidí: je to to nejpodstatnější, a přitom je to překvapivě prosté: *Udělejte všechno, co vám řekne*.

Maria ti předává klíč k zázrakům do tvých rukou. Důležitější než říkat Bohu, co by měl pro tebe udělat, je udělat nejdříve důsledně všechno to, co ti říká On. Všechny tvé starosti nejsou k ničemu, pokud se upřímně a věrně nestaráš o to *jediné potřebné*⁽²⁾: abys plnil jeho vůli.

Naplňte nádoby vodou. K čemu je to dobré? Na to se neptej. Dej k dispozici všechno, co jsi, takový, jaký jsi, třeba jsi jen *samá voda*. Podstatné je to, aby všechny tvé vyschlé nádoby byly až po okraj naplněny nejčistší poslušností a nejryzejší pokorou a důvěrou. To rozhodující už vykoná Ježíšovo slovo. Jak prostý je zázrak, je-li vše dobře připraveno!

Naberte a odnese. Ovoce proměny, kterou způsobí Ježíšova milost, není určeno jen pro tebe. *Nabírej a odnášej*, aby stolujícím nic nechybělo a aby všichni mohli chválit Ženicha.

Vrať se do hodovního sálu. Všichni jsou spokojeni. Dostává se jim *dobrého vína*, a přitom ani netuší, *odkud je*. Ty neúčinnější divy se dějí docela diskrétně. Jejich smyslem není budit senzaci, ale rozmnožovat dobro, aby bylo možno posloužit všem pozvaným. Pán zve k sobě všechny. Nestává se i tobě, že zakoušíš dobré víno horlivosti a zbožnosti, a *nevíš, odkud je?* Jednou věcí si můžeš být jist, že od tebe samého může pocházet jen *voda*. Nechápej nic jako samozřejmost. Marii a jejímu Synu vděčíš za všechny zázračné proměny, které v tobě uskutečnili a dále konají a o kterých ani nevíš. *Co zdarma dostáváš, zdarma rozdáváš*.⁽³⁾ A pamatuj si, jak dobré je mít u sebe pozornou a mateřsky starostlivou Prostřednici a Přímluvkyni.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 22,11; ⁽²⁾ srov. Lk 10,42;

⁽³⁾ srov. Mt 10,8

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 62,1-5

Kvůli Siónu neumlknu, kvůli Jeruzalému ne- utichnu, dokud jeho právo nevzejde jak světlo, dokud se jeho spása nerozhoří jako pocho- deň. Tu národy uvidí tvé právo a všichni králo- vé tvou slávu. Obdaří tě novým jménem, které určí Hospodinova ústa. Budeš nádhernou ko- runou v dlaní svého Boha. Nebudeš se již nazývat „Opuštěná“ a tvá zem „Osamělá“. Tvým jménem bude „Mé potěšení“ a jméno tvé země „V man- želství daná“, neboť si v tobě zalíbil Hospodin a tvá země dostane muže. Jako se jinoch snou- bí s pannou, tak se s tebou zasnoubí tvůj stvoří- tel. Jako se raduje z nevěsty ženich, tak se tvůj Bůh potěší z tebe.

2. čtení - 1 Kor 12,4-11

Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech půso- bí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zase tentýž Duch poskytuje poznání, jinému se opět dostá- vá od téhož Ducha víry, jiný zase má od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skut- ky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jiné- mu zase je dáno, aby dovedl rozeznávat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličný- mi (neznámými) jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno. To všechno působí jeden a týž Duch. On vhodně přiděluje každému zvlášť, jak chce.

Evangelium - Jan 2,1-12

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježí- šova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla ma- ka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ Ježíš jí odpově- děl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má ho- dina.“ Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Stálo tam šest kamen- ných džbánů na vodu, určených k očišťování předepsanému u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. A naří- dil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!“ Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří načerpali vodu, to věděli – za- volal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk před- kládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapíjí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“ To byl v galilejské Ká- ně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zje- vil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili. Po- tom se odebral se svou matkou, se svými příbuz- nými a učedníky do Kafarnaa a zdrželi se tam jen několik dní.

Bylo to na Štědrý den r. 1941 na ruské frontě. Nikdy nezapomenu na hrůzoplňné scény onoho dne. Ten, kdo prodělal ono „narovnání fronty“ u Tylu a Orly, ví, o čem mluvím. Hořící vesnice, zoufalí lidé, vnitřní i vnější nouze kamarádů, kteří museli plnit nesmyslný rozkaz, to všechno tak tížilo moji duši, že jsem si přál ze všeho nejvíc jednu kulku. Nemohl jsem tu hrůzu dále snášet. Ostatně tu válku jsme prohráli právě tehdy, když jsme tak vyprovokovali ruskou duši.

Patřil jsem k oddílu rozvědčíků číslo 120 a byl jsem velitelem strážných u válečných zajatců. Ale při ústupu to všechno nemělo význam a my jsme byli nasazeni jako pěchota podobně jako ostatní. Na Štědrý den jsme se ve chvatném pochodu odpoutávali od Rusů a měli jsme dostihnout u Oky hlavní bojovou linii.

Byla psí zima a někdy jsme trčeli po pás ve sněhu.

Za ranního rozbřesku nám hořící vesnice ukazovala cestu. Pomáhali jsme si vpřed, nemohli jsme v této situaci ničemu důvěřovat, a dorazili jsme ke „kapitánské cestě“ naší divize. Oni tehdy měli zvucná jména pro všechno.

Ráno vánočního dne bylo mimořádně krásné, byla to přímo bolestná nádhera. Neporušený bílý sníh, pohádkové jiskření závoje, který pokrýval stromy i keře, mě i při tom všem okouzloval. Pomyslel jsem si, kdyby tak člověk mohl kus té krásy trochu namalovat. Ale z těchto snů jsem byl krutě vytržen – před námi byla opět vesnice, opět hořící vesnice.

Stalo se zde totéž, co všude jinde. Nic netušící lidé předložili vojákům to nejlepší, co ještě měli. V očích se jim zračila hrůza z nadcházejícího návratu bolševiků. Někteří plakali. Kamarádi spolykali se špatným svědomím chléb a špek – a za pět minut zapálili slaměné došky. Proti modrému nebi stoupal

černý dým a popel poskvřnil nevinnou bělobu sněhu. Zoufalí vesničané stáli na pokraji propasti. Děti plakaly, ženy nařikaly a modlily se, muži bezmocně zatínali pěsti.

Moje hanba byla přímo děsná a nejráději bych se propadl do země. Ale museli jsme projít těsně kolem zoufalých lidí a pohledů, které bičovaly hůř než dýtky nebo hole. Právě když jsme

došli k těmto ubožákům, viděl jsem, jak jeden obrovitý stařec z hromady zachráněného nábytku vytáhl ikonu. Jedna žena mu s křikem padla do náruče. Vytrhl se jí rázně, vysoko se vztyčil a s hroznou kletbou hodil ikonu do jámy.

Mám zvláště dobrou paměť na tváře a tato hlava byla jednou z těch, na které se nikdy nezapomíná, když je člověk jednou spatří. Stařec si prudkým pohybem shodil svou vlastní čapku a já jsem znovu viděl jeho kulatou holou lebku, která mi byla nápadná již tehdy v říjnu, kdy jsme byli na postupu. Kdo byl v 41. u toho, jistě viděl takové obrazy. Usouzení lidé nás teh-

dy zdravili jako osvoboditele. A přesně tento stařec s kovovou lebkou stál tehdy před chalupou a s holou hlavou, ruce skřížené na prsou, modlil se žalmy a slzy mu se mu koulely po tváři.

Právě to mi vyvstalo před očima, když jsem ho teď viděl, jak hodil svatý obraz do jámy. Pochopil jsem, jaká tragédie důvěry se zde odehrála, a styděl jsem se ještě hlouběji za ty, kteří pošlapali viru těchto prostých lidí.

Spěchali jsme dále kouřem a deštěm popela. Najednou jsme všichni ustrnuli. Z jednoho hořícího domu se ozýval křik dítěte.

Podívali jsme se na sebe, tedy je nutno pomoci. Ale chatrč stála celá v plamenech a já jsem byl odpovědný za životy svých mužů. Vniknout dveřmi bylo nemožné. U dřevěných veřejí oheň řádl nejvíce. Zatím co jsme běhali kolem domu, abychom našli místo, kudy vniknout dovnitř, jeden voják za mnou vyrazil okno, a než jsem mu v tom mohl zabránit, vnikl dovnitř. Byl jsem zděšený. Křičeli jsme, abychom mu

ukázali cestu zpět. Ale asi jsme tím ještě více ztížili úkol najít dítě. Trvalo to jen několik okamžiků, ale nám to připadalo pod hukotem plamenů jako věčnost. Kdosi přinesl trám a podepřeli jsme stěnu u okna. Konečně se Josef Kehl objevil. Tak se onen voják jmenoval a nyní procházel mrakem dýmu a ohně. Jeho obličej byl popálený, vlasy a vousy sežehnuté, uniforma na několika místech doutnala. V náručí držel zavinuté dítě, které přikryl svým pláštěm. Chtěli jsme mu jeho zátěž odejmout, ale držel maličkou tak pevně, že zase začala křičet, když jsme uvolnili její obličej. Bylo to děvčátko staré asi čtyři roky.

V tom okamžiku se ozval výkřik, ženská postava se odpoutala od skupiny vesničanů a běžela k nám. Josef ji vyšel vstříc. Tu z okraje lesa zazněl výstřel...

Je tomu již tři roky, ale já se stále ještě nemohu vyrovnat s tím, co se tehdy stalo. Při takových zážitcích se z člověka stane buďto tupé zvíře, nebo hluboce věřící člověk. V onom okamžiku jsem si teprve správně uvědomil, jak velice jsem tohoto nejmladšího muže v naší skupině uzavřel do svého srdce. Byl to takový tichý, čistý člověk, velice snášenlivý a vždy připraven pomáhat v každé situaci. Pocházel od střední Mosely a byl nejstarší z osmi dětí. Často jsem ho pozoroval, jak si úkradem prohlížel fotografie svých příbuzných. Pro ty nejmladší musel být chůvou, protože po něm se rodili jen chlapi. Bylo mi onoho vánočního rána, jako bych v postavě tohoto mladého člověka viděl anděla, který se zjevil nad tou nevýslovnou bídou války, a teď ho trefí zbloudilá kulka a škodolibá tvář se šklebí nad touto hroutící se bytostí. Co chceš, je to všechno jen strašná náhoda.

Přemýšlet nad tím nebyl čas, připadalo mi to všechno jako nečekaná rána pěstí do tváře. Dal jsem postavit kulomet a poslat několik výstřelů směrem k lesu. Nikdy jsme se nedověděli, z čí zbraně ta nešťastná kulka vyšla, zda to byl nějaký partyzán nebo nějaký roztrpčený domorodec či ruský zvěd. Začal jsem pečovat o zraněného, zásah byl pod lopatkou. Krev se řinula z rány, ale bylo vidět, že s Josefem to jde rychle z kopce.

Žena s křikem a pevným pohybem strhla dítě k sobě a v okamžiku byli všichni vesničané kolem nás. V bezmezném zmatku a s hrůzou plnou úžasu se dívali na umírajícího. Mezitím jeho

prsty zabloudily pod uniformu na hrud' a něco hledaly, a když jsem mu trochu pomohl, vytáhl řetizek s medailkou, jakou nosí katolíci. Byla na ní Ježíšova Matka. Josef ji z posledních sil přiložil ke svým rtům a jeho hlava klesla do sněhu.

Když jsem zvedl zrak, viděl jsem před sebou dvě vytřeštěné oči. Starý muž se sklonil nad umírajícím a dotkl se jeho medailky. V jeho rysech se zračilo něco nesmírného. Padl na zem do sněhu, ale bleskově se opět zvedl a rychlým krokem spěchal k jámě. Spustil se až dolů, vrhl se tváří k zemi, třikrát se pokřížoval a vzal do rukou ikonu. Namáhavě se vyškrabal nahoru a slavnostně nesl obraz až k nám, jako by vedl nějaké procesí. Ikonu, která rovněž představovala Matku s Dítětem, položil mrtvému na hrud'. Pak se silným hlasem modlil modlitby, kterým jsem nerozuměl, snad byly v nějaké staroslovanské církevní řeči, a lidé kolem dokola se křížovali a modlili se s ním, dokud jsem Josefovi nezatlačil oči.

Položili jsme mrtvolu vedle kulometu na pokraji jámy a později pochovali do zmrzlé půdy na břehu Oky.

Na zdi světnice v prostém domku u Mosely, kde se Josef narodil, visí obraz ruské Madony s tak smutnými, a přesto dobořivými očima. A jeho matka zapaluje každou sobotu před ní lampu tak, jak to kdysi dělala jiná matka tam, kde je její syn pochován.

Hled'te, to byly moje Vánoce v roce 1941. Bylo v tom mnoho temna. Vůbec, mnoho věcí zůstane pro nás lidi v tomto čase zahaleno temnotou jako neproniknutelným závojem. Ale když si zpřítomním tvář starce nad umírajícím, tu zborcenou a pak opět zcela jiným světlem proniknutou tvář, pak cítím a vím jedno: je stále ještě naděje pro naše národy. Jen jedna naděje.

Z Der Fels 12/2006
přeložil -lš-

„Nechejte mi mou důstojnost“

Zapomenutí křesťané v Libanonu – Jak „pomáhající ženy“ přinášejí naději nejchudším mezi chudými

Jsou to nejchudší mezi chudými zde v Libanonu, ale nikdo o nich nemluví. Fadia vzlyká. Jen s námahou může zakrývat přival bolesti. Zřejmě jí tanou na mysli tváře rodin, o které pečuje ona – původním povoláním advokátka – a jejich deset přítelkyň. Je zde jeden otec s devíti dětmi, matka zemřela náhle na srdeční infarkt, on sám má rakovinu. Všichni spí na zemi v troskách jednoho domu, díry ve zdech jsou zakryty plastovými fóliemi a zima je v Libanonu tvrdá. Dále je tu rodina se sedmi dětmi, tři z nich jsou postižené. Nebo matka se šesti dětmi, otec zemřel a jedno z dětí je ochrnuté. Nikdo si jich nevšímá. „Stydí se,“ říká Fadia, „ale nesou svoji chudobu s důstojností.“ Momentálně je to 49 rodin. Před nedávnem chtěla místní televizní stanice natočit seriál o těch nejchudších, aby shromáždila dary, protože hubený sociální systém v Libanonu se již několik let stará jen o mus-

limské obyvatelstvo na jih od Bejrútu a na území Hizbaláhu. Když se zeptala Fadia „svých“ chudých, zda by byli ochotni říci něco před kamerou, Georges jí řekl s bledým obličejem: „Já žiji jako chudý, jsem slepý a mám jen svou důstojnost. Nechejte mi mou důstojnost.“

Fadia a jejich deset přítelkyň založily spolek. Jsou to „Les Dames de Secours – pomáhající ženy“. Tak to stojí na oficiální zakládací listině této pomocné organizace na ministerstvu vnitra. Dekret č. 10057 ze 17. dubna je opravňuje k této pomoci. Předtím všech jedenáct žen působilo v jiných organizacích. Ale stále znovu narážejí na beznadějně případy, na zapomenuté chudé v Libanonu, kterým nikdo nepomáhá. Jsou to křesťané, kteří byli vyhnáni z jiných zemí nebo byli poznamenáni osudem. „Pomáháme věcnými dary, potravinami a léky,“ říká Fadia a vede návštěvníky do sklepa svého domu. Zde uskladnily ženy své

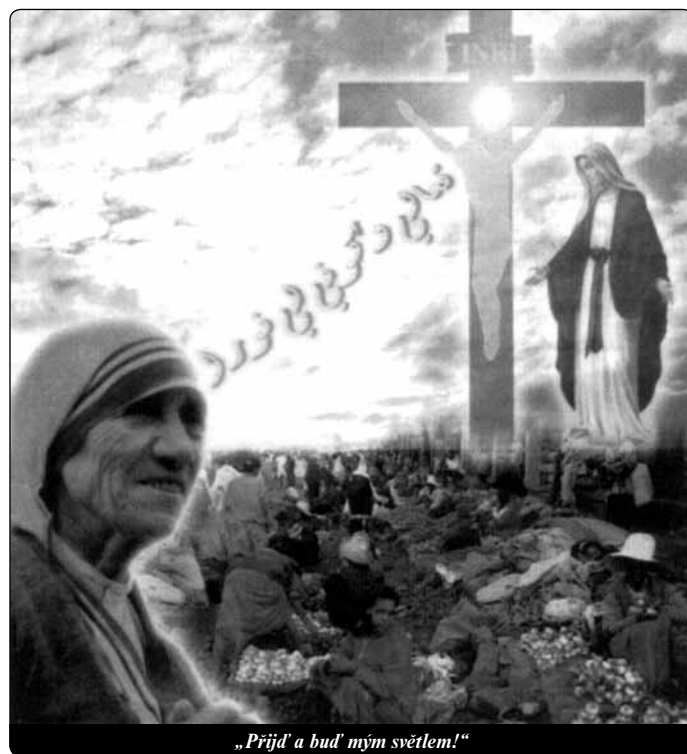
poklady pro chudé: rýži, jedlý olej, mouku, těstoviny, nádoby s fazolemi a hrachem, vše zabalené ve velkých sáčcích. Každé balení obsahuje určité množství. Zboží nakupují ve velkoobcho-

Tiro, 23. červenec 2006

du za jednotné ceny, někdy ještě levněji, v průměru stojí jedno balení 40 €. „Rodiny s tím musí vyjít. Někdy se k tomu přidává balík plenek, nikoliv jen pro děti, nýbrž také pro některé staré postižené lidi. Je to málo, ale náš rozpočet na víc nestačí. My samy nemáme ani to.“

Fadia a její muž tvrdě pracují, aby mohli zaplatit dluh za své čtyři děti a úroky za úvěr na byt. Podobně je tomu i u jiných. „Možná, že zůstaneme na holičkách,“ říká mi se smíchem, „ale práce mezi chudými se nevzdáme. Jinak by neměli už nikoho.“ Nejsou to vždy stejné rodiny. Když se bída zmenší, pomoc ustane. „Pro každý případ nevydáváme měsíčně na jednu rodinu více než 200 dolarů. To je maximum, jen tak můžeme lidem pomáhat.“ Fadia může mluvit také o úspěších. Dori přišel náhle o práci, jeho žena byla nemocná, má dvě velice malé děti. Tu začali prodávat části svého nábytku. „Když

„Přijď a buď mým světlem!“

jsme je navštívili, měli už jen pohovku a dvě židle.“ Ženy našly práci pro otce rodiny. Nato přišel Dori vrátit svůj příděl. „Jsou lidé, kteří jsou ještě chudší. Jen sušené mléko bych si rád ponechal pro děti. Kdoví, jestli brzy neprodáme i pohovku.“

Fadia je sekretářkou spolku. Vede pečlivě každý účet. Nic není ztraceno, je zanesen i nejmenší obnos. „Je to jednoduché. Nemáme žádné správní náklady ani osobní výdaje. Každý cent jde přímo na pomoc chudým.“ I vlastní výroba marmelády, kterou prodávají na sbirkových setkáních, je zanesena. Taková setkání pořádají dvakrát ročně. Je to hlavní zdroj příjmů. Ale těch několik tisíc všechny jejich chudé příliš nenasytí, nemluvě o léčích pro chronicky nemocné. Poslední válka Izraele s Hizbaláhem postihla tvrdě také křesťany. Rozvíjející turismus se zastavil, mnoho lidí je bez práce a sami nemohou druhým pomáhat. To platí i pro velké evropské a americké pomocné organizace, protože ty pracují spolu se státem a na rozhodujících místech sociálního systému jsou v posledních letech jen nekřesťané. Muslimské organizace pomáhají jen svým souvěrcům. Komu se nemůže dostat péče od křesťanů nebo už nemá žádnou rodinu, je v pravém slova smyslu chudák.

Na malém stole v pokoji Fadiina domu stojí obraz Božího Milosrdenství, tak jak jej viděla

sestra Faustyna. „Ano, to je náš hlavní motiv. Nejsme žádná kongregace, jsme jen prostí křesťané.“ Dvakrát třikrát ročně se tyto ženy sejdou na několikadenní duchovní obnově a kladou P. Fady Bou Cheblovi otázky, které se během času vynoří. Je to jejich duchovní vůdce, který je při jejich práci provází. „My musíme žít v čistotě úmyslů, musíme se stále zpytovat, zda pomáháme lidem, protože v nich vidíme a milujeme Krista, a zda to neděláme pro sebe.“ Pater Fady složil modlitbu, kterou schválil biskup. V ní ženy prosí Boha, aby rozuměly hloubce křesťanského poselství. Jako patronku mají bl. Matku Terezu, „protože oficiální dekret jsme obdržely právě v den jejího blahorečení a protože je pro nás vzorem v práci pro ty nejchudší.“

Fadia ukazuje i na další obraz na malém stolku. Je na něm Matka Tereza, Ukřižovaný a vedle kříže Matka Boží. Arabsky psaná věta spojuje Ježíše s Matkou Terezou. Ta věta zní: „Přijď a buď mým světlem!“ Je vždy lepší být malým světlem než si jen stěžovat na temnotu. Proto je Fadia přesvědčená: „Každé znamení soucitu a činné bliženské lásky dává nešťastným rodinám naději. Naším snem je umožnit jim, aby žily důstojně.“

Libanon je tedy dnes pro křesťany obtížnější než kdykoliv předtím. Světová veřejnost se dívá na šíity a na křesťany zapominá. Ale zde žije pronásledova-

„Les Dames de Secours – pomáhající ženy“
se svým duchovním otcem P. Fady Bou Cheblem

MODLITBA „POMÁHAJÍCÍCH ŽEN“

Náš Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti, že jsi nás stvořil, vykoupil a pozval, abychom byli pro Tebe světlem v tomto světě.

Pomáhej nám, Pane, pochopit hloubku našeho křesťanského poslání.

Otevři naše oči, aby viděly, jak krásná je Tvoje božská tvář v našich bratrích a sestrách, především v těch z nich, kteří trpí nouzí, abychom Tě tak milovali a stávali se tak důvodem k radosti.

Pomáhej nám, ó Ježíši, šířit všude vůni Tvé lásky. Naplň naše duše svým Svatým Duchem, přijď do našich srdcí, aby náš život a naše bytí byly paprskem Tvé přítomnosti v tomto světě.

Maria, Matko ustavičné pomoci, Ty ze všech první pomáhající Ženo, stojíme zde před Tebou a odevzdáváme se zcela do Tvých pomocných rukou. Chceme Ti sloužit, od Tebe se chceme učit věřit, doufat a milovat.

A v doprovodu svaté Matky Terezy z Kalkaty chceme přispívat k dílům nezištné lásky pro Boha, abychom na milosrdné Ježíšově tváři vyloudily úsměv.

Amen.

vaná církev, zde leží v hrobech mnoho zabitých křesťanů, a levitě a farizeové chodí kolem bez povšimnutí, stejně prochází kolem i svět. A v Evropě se často o křesťanech referuje se zlomyslností a pohrdáním. Ale tito lidé bojují o svou existenci ve své vlasti. Mnozí jsou však pro tento zápas slabí, síly jim sotva stačí na to, aby ukryli svou bídu. Pro tyto křesťany platí: hledají mi-

losrdné samaritány! P. Werenfried van Straaten by řekl: „Jejich nouze je pro nás křesťany příležitostí, abychom osvědčili své křesťanství.“ Na světě je mnoho chudých, ale ne všichni leží u naší cesty.

PS: Našla by se u nás organizace, která by podpořila projekt „pomáhajících žen“?

Z Der Fels 12/2006
přeložil -lš-

SMUTNÁ BILANCE

Jestliže před 15 lety počet dětí na jednu rakouskou ženu činil více než dvě, nyní je tento průměr již jen 1,6. Na konci tohoto století by polovina Rakušanů mohla být starší než 80 let. Zvláště u mladých mužů dochází k odmítání dětí. Jen každý třetí mladý muž si přeje mít dítě. Největší přirozený přírůstek obyvatel vykazuje v současnosti Francie. V posledním desetiletí se bezdětné rodiny změnily ve prospěch malých rodin a malé rodiny ve velké rodiny s velkým počtem dětí. Ale i zde začíná docházet opět k poklesu. Počet dětí začíná klesat i v zemích, jako je Itálie a Španělsko, kde měly rodiny tradičně větší počet dětí.

Libanon v roce 2006

Současný konflikt v Libanonu musí být pro nás podnětem, abychom se zajímali o křesťany v této zemi, kteří se podle svého zakladatele jmenují maronité. Dějiny maronitů jsou hluboce spjaty s dějinami Libanonu. Tato země, o které je zmínka již v knize Deuteronomium a jejíž cedry se staly příslovečné, je pravlastí maronitů. Tvoří jedinou východní církev, která je v jednotě s Římem. Bohužel je pro nás západní křesťany takřka neznámá.

Libanon

Libanon patří k nejstarším osídleným územím na světě. Velice záhy přijali jeho obyvatelé křesťanskou víru. O Antiochii je řeč již v apoštolské době a později patřila k hlavním patriarchátům. Když se za Konstantina stalo křesťanství státním náboženstvím, přiklonili se obyvatelé Libanonu a Sýrie zcela ke křesťanství. Mnoho starých kultovních míst bylo proměněno: „Kde kdysi ošklivá Astarta poskytovala svým kněžkám útulek, trůní nyní Maria, nejsvětější a nejčistší Matka Boží, ve vsi své slávě. V libanonských údolích zpívali zbožní věřící místo hymnů ke cti zmrtvýchvstání boha Adonise jásavé zpěvy křesťanských Velikonoc“ (Görlich, 22).

Při rozdělení Římské říše v roce 395 připadl Libanon do východní části a vliv Konstantinopole sílil, zatímco spojení s Římem se oslabovalo.

Původ maronitů

Na počátku dějin maronitů stál svatý Maron. Byl to asketa, který zemřel kolem roku 410 a zmiňuje se o něm již Theodoret z Kyrrhy, který psal v letech mezi 423 a 458. Podobně je jmenován v jednom listě sv. Jana Chryzostoma. Klášter ke cti sv. Marona byl založen roku 452. Měl se stát hlavním centrem maronitů. Klášter Beth Maron ležel na Orontu mezi Apameou a Emesou a byl zbořen údajně

Maronité – východní církev v jednotě s Římem

Válečný konflikt mezi Izraelem a islámským Hizbalhem se odehrává především v Libanonu. Tím je ohrožena také komplikovaná vnitřní rovnováha mezi libanonskými křesťany a drúzy. To vede k tomu, že utlačovaní křesťané ve stále větší míře opouštějí Libanon. Postavení maronitů, jejichž dějiny sahají k samým počátkům křesťanství, je stále více oslabováno.

roku 952. Nejdříve žili maronité v malých obcích kolem kláštera a později se šířili stále více

Svatý Maron

v orontském údolí. Když Arabové dobyli byzantskou Sýrii v letech 636–637, zažili maronité mnoho násilností od svých náboženských nepřátel.

Nejpozději v 8. století se maronité vyvinuli v samostatnou

církev a volili si jednoho z biskupů za svou hlavu s titulem patriarcha Antiochie a celého Východu. Mezi léty 636–742 byl opat kláštera jménem Jan Maron zvolen prvním antiošským patriarchou. Je pokládán za vlastního zakladatele maronitské církve. Příslušníci kláštera bojovali pod jeho vedením proti bludům nestoriánů a proti monofyzitům. Tyto boje, které se objevovaly již v 6. století, neměly pouze duchovní charakter, a tak mnoho obyvatel kláštera přišlo o život. Ještě dnes se slaví k jejich počtě svátek 350 mučedníků, kteří byli pobiti monofyzitskými protivníky v roce 517 v Kalaat Schizar v dnešní Sýrii. Kromě potyček s jakobity a melkity to byly také útoky za kalifa Haruna al Rašida (813–833). Tak se maronité stahovali stále více do libanonských hor do blízkost Bšarri. Bylo zde založeno mnoho klášterů.

Hlavní klášter byl v Qannobinu, odkud maronité osídlili postupně celý Libanon.

Problém monoteletismu

Dodnes nepanuje jednotu o tom, zda maronité sami nezačali bludné učení, jak tvrdí jejich dějepisci, nebo zda vždy pravověrně přináleželi Římu. Neprovinili se bludem nestoriánů, který byl odsouzen na koncilu v Efezu v roce 431, ani nepatřili k monofyzitům, kteří přisuzovali Kristu jen jednu přirozenost. Ale výtku monoteletismu, tzn., že Kristus měl jednu vůli, a to božskou, nikdy zcela nezmizela. (Monoteletismus odsoudil koncil v Trullanu 680–681.) Již Jan Damascénský označoval maronity za bludařské společenství, aniž by blíže specifikoval, v čem tento blud spočívá. Jejich bludařství mělo spočívat v tom, že tvořili vlastní církevní obce pod maronitským patriarchou v Antiochii, ačkoliv od r. 742 tam byl již opět pravoslavný patriarcha. Ve 12. století označil historik křížových výprav Vilém z Tyru maronity za heretiky.

Doba křížových výprav

Že maronité opět dosáhli plné jednoty s Římem, je zásluha křížáků. Oni osvobodili libanonské křesťany z jejich uzavřenosti. Podle pojetí Viléma z Tyru je možno církev maronitů pokládat od roku 1182 za sjednocenou s Římem. Maronité se těsně spojili s křížáky, jak dosvědčují dějiny Jeruzalémského království. Latinští a maronitské kněží slavili spolu mešní oběti ve stejných chrámech, u stejných oltářů a ve stejných liturgických oděvech. Maronité získali v západní společnosti stejná práva jako latinští křesťané a maronitské patriarchové se účastnili v době křížových výprav velkých církevních shromáždění.

Maronitský patriarcha Jeremias II. Al Amshiti (1183 až 1230) se zúčastnil IV. lateránského koncilu a obdržel od Inocence III. bulu „Quia divinae

sapientiae“. V té vyzval papež maronity, aby se zcela přizpůsobili obyčejům a ritům latinské církve. Prior dominikánů ve Svaté zemi P. Philipp napsal r. 1273 nástupci Inocence III. papeži Řehoři IX.: „Maronité, kteří bydlí v Libanonu, se již dávno vrátili do církve a zachovávají vůči ní poslušnost.“ Papežská bula z roku 1215 byla obnovena papežem Alexandrem IV. (1254-1261) a Mikulášem III. (1277-1280).

Po pádu Jeruzalémského království

Když muslimové dobyli r. 1291 Akkon, křižácké výpravy skončily. Palestina a Libanon se ocitly pod islámskou nadvládou a mamelukové se pokoušeli přerušit spojení maronitů s Římem. Maronité se museli opět stáhnout do libanonských hor, ve kterých zůstali kromě vpádu mameluckého sultána Baimbarse 1267 značně uchráněni. Styky s římskou církví nepřerušili nadobro, ale osobně byli přítomni teprve na koncilu ve Florencii.

Mezitím si libanonští křesťané v libanonských horách opět vytvořili určitou autonomii. Letní sídlo patriarchů bylo v klášteře Qannobin, zimní rezidence byla od roku 1790/93 v klášteře Bkerke. Pod mateřskou církev maronitů patřila i obec na Kypru. Ta vznikla v roce 1121, ale zůstala monoteletická. Až do roku 1475 se staral o upevnění hierarchie v Libanonu papežský legát. Spuler píše: „Vznikla jediná východní církev, která se dala získat pro unii a setrvala v ní až do dnešních dnů“ (Spuler, 221). Maronité si získali takovou vážnost, že při pronásledování mohli poskytnout útočiště i jiným církevním hodnostářům.

R. 1516 dobyli osmanští Turkové Sýrii a maronité žádali Karla V. o zásah. K vojenské akci nedošlo a Turci přiznali libanonskému obyvatelstvu roku 1588 výměnou za osobní daň samosprávu. Drúzové, jedna

z islámských sekt, která vznikla v 11. století, zaručovala za vlády Fachra ad-Dina maronitům ochranu proti sunnitům. Fachr ad-Din (1586-1635) patří k významným vládcům drúzů a po zavraždění svého otce našel útočiště u jedné maronitské rodiny. Později bojoval proti Turkům a osvobodil Libanon, pečoval o obchod, budoval cesty a přístavy Saidu a Bejrút. Roku 1635 byl v Istanbulu popraven.

R. 1584 byla v Římě založena maronitská kolej, kam mohli maronité vyslat každý rok šest žáků k přípravě ke kněžství. V roce 1596 došlo k místnímu koncilu v Qannobinu. Za přítomnosti papežského legáta byla potvrzena úplná podřízenost Svatému stolci a také shoda ve věroučných otázkách. Ritus si zachovali samostatný. K jejich zvláštností patřilo přijímání pod obojí způsobou, manželství uzavřené před kněžským svěcením, úcta k vlastním světcům apod.

V 17. století se dovídáme o jednom maronitském jezuitovi jménem Peter Moubarac, který žil v letech 1663-1742 a působil v Římě jako zástupce maronitů. Opat Char'alli, zvolený za biskupa, reformoval maronitský klášterní život. Zasadil se o to, aby novici absolvovali noviciát nikoliv v Římě, ale na Východě, protože lépe znali život v Orientu. Řeholi, kterou vypracoval Char'alli, schválil Svätý stolec roku 1732.

Roku 1736 žádal maronitský patriarcha v Římě o pomoc proti odbojným biskupům a na místním koncilu v Kesrovanu dosáhl přijetí závěrů Tridentského koncilu. Objevil se zde také Římský katechismus, který byl v roce 1786 přeložen do arabštiny. Hostie byly zhotovovány z mouky a vody, mešní víno se mísilo s vodou a laici nepřijímali pod obojí. Biřmování udělovali jen biskupové, do Kréda bylo vloženo „Filioque“, v mešním kánonu byl jmenován papež a byly přijaty závěry západních koncílů shrnuté v tzv. Synaxaru. Jako závazný byl přijat gregoriánský kalendář. Kněží se mohli nadále ženit před kněžským svěcením.

Postupně byla stále více zaváděna západní liturgická roucha. Všechny závěry místního koncilu z roku 1741 byly potvrzeny Svatým stolcem. Patriarchu antiošského volilo grémium biskupů a papež volbu potvrdil zasláním pallia. Každých deset let se měla konat návštěva biskupů „ad limina“. Ve sporných

záležitostech náleželo poslední slovo papeži. To bránilo vzniku schizmatu a vedlo k pevné jednotě maronitů.

19. století

V 19. století došlo v Libanonu k válečným událostem. Po staletí žili drúzové a maronité pospolu. Drúzský emír Bašir II. sjednotil národy Libanonu pod jedinou vládou. Spojil se s egyptským vicekrálem proti tureckému sultánovi. R. 1830 vtáhli do země Egyptané a ovládali Libanon až do roku 1840.

Egyptská nadvláda byla zrušena Velkou Británií, Francií a Rakouskem, což připravilo maronitům těžké utrpení. Do Sýrie se vrátili Turci a popudili drúzy proti křesťanům. Došlo k těžkým bojům. Západní mocnosti chtěly opět zasáhnout a zřídit oddělenou správu pro drúzy, Turky a křesťany. To se nezdařilo a 30. dubna 1845 došlo k masakru, při kterém byly povražděny tisíce maronitů. Křesťanská území a území drúzů byla na základě jednání oddělena. Měla být spravována samostatnými správami. Drúzové nebyli s rozdělením spokojeni a roku 1860 došlo ke krvavé lázni. Počet maronitů klesl o třetinu. Ve srovnání s rokem 1852 zbylo v Libanonu jen 300 000 maronitů.

Oddíly, které vyslala Francie, ukončily rozbroje a vytvořily správu s 12 členy, z nichž tři byli drúzové. Mezi drúzy a maronity zavládl mír, ale drúzové zahájili v roce 1879 boje proti Turkům, které trvaly až do roku 1896.

Maronité mohli založit libanonskou misijní společnost. V roce 1885 měli 1050 světských a 800 řeholních kněží, 45 mužských a 7 ženských klášterů.

20. století

Po turecké revoluci v roce 1908 získali drúzové opět takřka úplnou nezávislost. Po 1. světové válce byl Libanon nejdříve pod francouzským protektorátem, r. 1944 získal úplnou ne-

závislost. Dodnes je zakotveno v ústavě, že křesťané a nekřesťané musí mít v parlamentu pevné zastoupení a prezident musí být maronita.

R. 1955 došlo mezi maronity k velkému pozdvižení. Dosud po smrti patriarchy volili biskupové jeho nástupce a Řím potvrdil jeho jmenování zasláním palia. Nyní byl zveřejněn kuriální dopis, který byl starý již několik let a podle kterého byl jmenován patriarchou biskup v Tyru. Nepokoje utichly až po několika týdnech, když kurie ujistila, že šlo o výjimečný případ.

Roku 1965 jmenoval papež Pavel VI. Charbela Machlufa blahoslaveným. Nový světec se narodil jako Josef Machluf v Libanonu a uslyšel povolání k mnišskému životu. Vstoupil do kláštera a nějakou dobu žil jako poustevník. R. 1898 zemřel

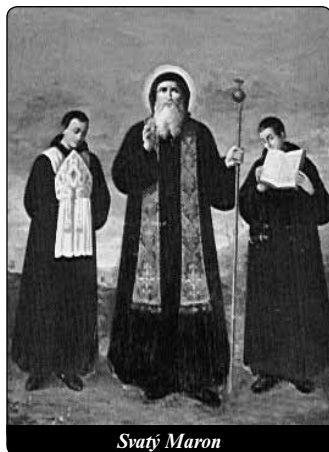
Kostel sv. Marona v Clevelandu

v pověsti svatosti. Na jeho přímluvu se událo mnoho zázraků (viz Světlo 27/2002). Jeho tělo je dodnes neporušené. R. 1977 následovalo svatořečení. V roce 2001 svatořečil Jan Pavel II. Rebeku Ar Rayès (1832-1914) a v roce 2004 Nimatulaha al Hardiniho (1808-1858).

Občanská válka, která vypukla v roce 1975, vyhnala mnoho maronitů z Libanonu a roku 1983 byly za Valida Jumblata celé křesťanské oblasti vyhlazeny.

Současný stav

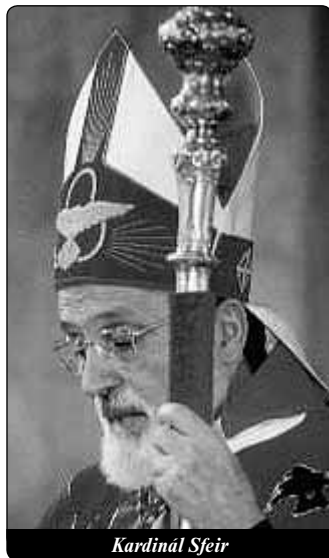
Na celém světě žije dnes asi 6 milionů maronitů. V Libanonu samém to vypadá takto: současným patriarchou maronitů je kardinál Sfeir. Narodil se r. 1920, r. 1986 byl zvolen patriarchou a r. 1994 jmenován kar-

Svatý Maron

dinálem. Má titul maronitský patriarcha z Antiochie. Kromě něho jsou čtyři další patriarchové z Antiochie: pravoslavný, jakobitský, katolicko-melchitský a unionistický syrsko-katolický. Rezidence patriarchy je v Bkerke, 40 km od Bejrútu. V Libanonu je 10 diecézí, 770 farností a sedm dalších jurisdikcí na Středním východě.

K maronitským řeholním řádům patří: Ordine Libanese Maronita (OLM), který má četné farnosti v Libanonu, v Sýrii a na Kypru a spravuje četná misijní centra; Ordine Maronita della Beata Maria Virgine (OMBMV), který působí mezi jiným v Ghaně, Uruguayi, Argentině a Kanadě; Ordine Antoniano Maronita (OAM) s farnostmi v Libanonu a v Kanadě; Congregazione dei Missionari Libanesi Maroniti di Kraim, kteří spravují školy v Libanonu a v Argentině.

Kardinál Sfeir

Existuje patriarchální seminář v Ghaziru a diecézní seminář v Karm Sade u Tripolisu. Katolická teologie se vyučuje také na Univerzitě Svatého Ducha v Kasliku. Rovněž maronitská kolej v Římě dodnes existuje.

Výše uvedené emigrace maronitů vedly k vytváření maronitských obcí v diaspoře. Kromě původních zemí Sýrie a Libanonu žijí dnes maronité na Kypru (již od 12. století), v Egyptě (od r. 1946 je zde eparcháta v Káhiře), v Brazílii (od roku 1971 existuje eparcháta Panny Marie v Sao Paulu), v USA, v Kanadě a v Austrálii. V USA jsou dvě diecéze s 57 farnostmi a 102 kněžími, kteří se starají o 55 000 věřících. Diecézi v Brooklynu vede biskup Hector Doueihy a novou diecézi v Los Angeles biskup Joseph Houry. Má 12 farností a více než 80 000 věřících. I v Austrálii je jedna diecéze San Maron of Sydney. Vede ji biskup Joseph Hitti, má devět farností a 150 000 věřících.

Maronitská liturgie

Je to západosyrská liturgie, která z části dodnes užívá řeč Ježíše Krista (aramejskou starosyrštinu). Ve farnostech se více využívá arabština, mniši zpívají ve starosyrštině. Již na začátku 20. století byla syrština zčásti nahrazena arabštinou.

Po II. vatikánském koncilu byla maronitská liturgie přepracována. V posledních stěletích došlo k mnoha latinizacím. R. 1992 se objevilo dvojjazyčné vydání maronitského misálu: starosyrské a arabské. R. 1993 vyšel arabský lekcionář. Probíhá však úsilí o návrat k syrsko-antiošským kořenům.

*Z Der Fels 12/2006
přeložil -lš-*

Prameny: Görlich, Der Wundermönch von Libanon, Stein am Rhein 1971; B. Spuler, Die Morgenländischen Kirchen, Harrassowitz, Wiesbaden 1998.

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ MATICE VELEHRADSKÁ

Velehrad 12. 12. 2006: Tento den se sešel přípravný výbor nového občanského sdružení Matice velehradská. Jeho členové přivítali schválení stanov „Matice“ ministerstvem vnitra a zároveň se stali zakládajícími členy této nové neziskové organizace. Matice velehradská navazuje na tradici Cyrilometodějského družstva Velehrad, které bylo v r. 1948 po nástupu totalitního režimu zrušeno.

Cílem Matice je zachovat křesťanský ráz Velehradu jako jednoho z nejvýznamnějších poutních míst ČR a podílet se na jeho dotváření v evropské duchovní centrum v návaznosti na myšlenky papeže Jana Pavla II.

MV bude své aktivity směřovat zejména do oblasti zabezpečení správy poutního areálu, poskytování služeb poutníkům, pořádání poutních, kulturních, vzdělávacích a společenských akcí národního, evropského i světového významu. Důležitou činností bude také publikační a informační aktivita.

Podporu MV vyjádřil svým dopisem s požehnáním Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, který zároveň přijal roli protektora MV.

Mezi zakládající členy patří senátor Ing. Josef Vaculík, podnikatel Zdeněk Tománek, člen velehradského obecního zastupitelstva RNDr. Svatopluk Vaculík, právník Mgr. Antonín Haloda, ekonomka Ing. Jarmila Hábllová, P. Petr Prádka SJ, farář ŘKF Velehrad, místostarosta Martin Schreier, folkový muzikant a vedoucí kapely Hukl - Mgr. Petr Hudec, který byl zvolen jednatelem Matice.

Členem Matice se může stát každý křesťan starší patnácti let, který na adresu Matice zašle vyplněnou přihlášku.

Kontakt: Občanské sdružení Matice velehradská, Stojanovo nádvoří 206, 687 06 Velehrad, tel. 572 420 144.

Stanovy a další informace lze najít na internetové adrese: www.maticivelehradska.cz.

Když jsem o slavnosti Zvěstování vstoupila do kostela, arcibiskup a kněží vycházeli ze sakristie. Matka Boží mi řekla sladkým, ženským hlasem: *Dnes je den, kdy se ti dostane naučení. Chci, aby ses dobře usebrala, aby ses o to, co prožiješ, mohla podělit s celým lidstvem.*

První věci, které jsem si všimla, byl sbor krásných hlasů, které zpívaly zdálky. Chvillemi se hudba blížila a pak vzdalovala jako šum větru. Arcibiskup začal mši svatou, a když dospěl k úkonu lítosti, Maria mi řekla: *Pros Pána z hloubi duše, aby ti odpustil hříchy, kterými jsi ho urazila. Tak se budeš moci důstojně účastnit na velkém privilegii, jakým je mše svatá.* Pomyslela jsem si: – Jsem přece ve stavu milosti, včera jsem se vyzpovídala. Matka Boží odpověděla: *Myslíš, že jsi od věrejška Pána v ničem neurazila? Dovol, abych ti připomněla několik věcí. (...) A ty říkáš, že jsi Boha nezranila? Přišla jsi na poslední chvíli, kdy již celebrující vycházel, a chceš se účastnit mše svaté bez předchozí přípravy... Proč všichni přicházíte až na poslední chvíli? Máte přijít dříve, modlit se, aby vám Pán seslal Ducha Svatého, aby vás obdaril pokojem a očistil vás od ducha tohoto světa, od vašich nepokojů, problémů a roztržitosti. On vás uschopní, abyste mohli prožít tyto tak svaté okamžiky. (...) To je přece ten největší zázrak. Přišli jste prožít okamžik, kdy vám nejvyšší Bůh dává svůj největší dar, a vy si toho neuvíte vážit.*

Když zaznělo Sláva na výsostech Bohu, Matka Boží řekla: *Veleb a blahoslav z celé své lásky Nejsvětější Trojici a uznej, že jsi jedním z jejich stvoření.*

Začala liturgie slova a Maria mi poručila, abych opakovala po ní: *Pane, dnes chci naslouchat Tvému slovu a přinášet hodně ovoce. Prosím, aby Tvůj Duch očistil mé srdce, aby v něm Tvoje slovo vzrůstalo*

Eucharistie znovu objevená

Mystickými zážitky Cataliny Rivas, bolivijské stigmatizované mystičky, nás chtějí Pán Ježíš a jeho Matka naučit užitečnější a plodnější účasti na velké události naší spásy, která se zpřítomňuje ve mši svaté. Přinášíme úryvky z jejích zápisů.

a rozvíjelo se. Potom Nejsvětější Panna řekla: Chci, abys rozjímal o čteních i o homiliích. Pamatuj si, že to, co říká Písmo, se nevrací, dokud nevydá plodu. Budeš-li pilně naslouchat, část z toho, co uslyšíš, v tobě zůstane. Musíš se snažit, aby sis celý den připomínala ta slova, která na tebe zapůsobila. Někdy to mohou být dva verše, jindy četba celého evangelia, a někdy jen jediné slovo. Vychutnávej je během dne a stane se částí tebe. Život se změní, jestliže dovolíme, aby Boží slovo proměňovalo naši osobnost.

Při obětování Matka Boží řekla: *Modli se takto: – Pane, obětuj se ti taková, jaká jsem, všechno, co mám a co mohu. Všechno vkládám do Tvých rukou. Všemohoucí Bože, pro zásluhy Tvého Syna, proměň mne. Prosím Tě za svoji rodinu, za všechny lidi, kteří bojují proti nám, za ty, kteří se sčítali do mých modliteb.*

Najednou začaly z lavic vstávat postavy, které jsem dříve neviděla. Vypadalo to, jako by z nejbližšího sousedství z každé osoby v katedrále povstala jiná osoba a brzy se chrám zaplnil mladými, krásnými lidmi. Byli oblečeni do bělostných šatů. Všichni šli do hlavní lodi a pak

směrem k hlavnímu oltáři. Matka Boží řekla: *Dívej se, to jsou andělé strážní každé z těch osob, které jsou v kostele. Tvůj anděl strážný odnáší tvé dary a tvé prosby před Pánův oltář. Část z nich nesla jakoby zlatou misku s něčím, co zářilo čistým zlatým světlem. Nejsvětější Panna mi řekla: To jsou andělé těch, kteří obětují mši svatou na mnoho úmyslů a kteří jsou si vědomi, co to znamená slavit mši svatou. Oni mají Pánu co dát. Obětuj v tomto okamžiku Pánu sama sebe. (...) Daruj mu své bolesti, naděje, smutky, radosti a prosby. Pamatuj, že mše svatá má nekonečnou cenu. Proto buď štědrá v obětování i v prosbách. Za prvními anděly šli ti, kteří měli ruce prázdné. Matka Boží mi řekla: To jsou andělé těch, kteří jsou zde přítomni, ale nikdy nic neobětují. Nemají zájem na prožívání každého okamžiku mše svaté a nemají dar, který by chtěli přinést k oltáři. Na konci průvodu byli andělé, kteří byli velice smutní, měli ruce sepnuté k modlitbě, ale sklopený zrak. To jsou andělé strážní těch, kteří přišli jen z povinnosti, bez touhy účastnit se mše svaté. Andělé jsou smutní, protože nemají, co by složili k oltáři kromě svých modli-*

teb. (...) Nezarmucuj svého anděla strážce. Pros o mnoho, ale nejen pro sebe, pro všechny. Pamatuj, že obět, která se Pánu nejvíce líbí, je celopal, kdy obětuješ Pánu sebe sama, aby tě Pán mohl proměnit skrze své zásluhy. Co můžeš obětovat sama za sebe? Nicotu a hřích. Otcí se líbí ty oběti, které jsou spojeny se zásluhami Ježíše Krista.

Po skončení preface věřící zpívali „Svatý, svatý...“ Všechno za celebrantem zmizelo a po jeho levé straně se objevily tisíce andělů. Byli oblečeni do tunik. Všichni poklekli s rukama složenými k modlitbě, klaněli se, vzdávali Pánu čest. Bylo slyšet krásnou hudbu, jako by mnoho sborů zpívalo: *Svatý, svatý, svatý...*

V okamžiku proměňování, zázrak nad zázraky. Za arcibiskupem se objevil veliký zástup. Byli oděni jako andělé. Jejich tváře zářily radostí. Mohlo by se zdát, že to byli lidé různého věku, ale tváře měli všichni šťastné. Všichni poklekli. Matka Boží řekla: *To jsou všichni svatí a blahoslavení. Jsou mezi nimi duše tvých příbuzných, které se už těší z patření na Boha.*

Pak jsem spatřila Matku Boží, jak klečí napravo krok za celebrantem. Dívala se se sepnutými rukama s úctou na celebranta. Odtamtud mi tiše řekla: *Udivuje tě, že vidíš Marii za arcibiskupem? Tak je to správné. Se vsí láskou, jakou mi můj Syn dal, nikdy mi nedal důstojnost kněze – dar kněžství zpřítomňovat denně eucharistický zázrak. Proto mám hlubokou úctu ke kněžím a k zázraku, jaký Bůh uskutečňuje jejich službou. Proto musím klečet zde za nimi.*

Před oltářem se objevily stíny lidí v šedých barvách

s pozdvíženými rukama. Maria řekla: *To jsou blahoslavené duše v očistci, které čekají na vaše modlitby, aby se naplnilo jejich očistění. Nepřestávejte se za ně modlit. Ony se modlí za vás, ale nemohou se modlit za sebe. Modlete se, aby mohly být s Bohem a těšit se věčně v jeho přítomnosti.* Maria dodala: *Vidíš, že jsem celý čas zde. Lidé mě hledají na místech, kde jsem se zjevila. To je dobré pro milosti, které tam obdrží. Ale během žádného zjevení, na žádném jiném místě nejsem více přítomná než při mši svaté. Zde mě vždy najdeš - u paty oltáře, kde se slaví Eucharistie. U paty svatostánku setrávám s anděly, protože vždy setrávám u Ježíše. (...) Pomysli, že jsou lidé, kteří jsou v tomto okamžiku roztržiti a baví se. S lítostí musím říct, že jsou lidé, kteří stojí se založenými rukama, jako by Pán byl někdo, kdo je jim rovný. Řekni všem lidem, že člověk není nikdy více člověkem, než když padá před Bohem na kolena.*

Celebrant vyslovil slova proměňování. I když byl člověkem normálního vzrůstu, náhle začal růst a naplnil se nadpřirozeným světlem, které nabývalo zvláštní síly kolem jeho tváře. Proto jsem nemohla vidět jeho rysy. Když pozvedl Hostii, měl na ruce znaky, které zářily světlem. Byl to Ježíš! Hostie začala růst a stala se velkou. Byla na ní tvář Ježíše, který se díval na svůj lid. Chtěla jsem sklonit hlavu, ale Maria mi řekla: *Nedívej se dolů. Zahleď se na něho a opakuj slova z Fatimy: - Pane, věřím, klaním se Ti. Doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím Tě o odpuštění za ty, kteří nevěří a neklanějí se Ti, nedoufají v Tebe a nemilují Tě.*

Řekni mu, jak velice ho miluješ a klaněj se Králi králů.

Zdalo se mi, jako bych byla jedinou osobou, na kterou se dívá z veliké Hostie, ale porozuměla jsem, že se s tak bezmeznou láskou dívá na každou osobu. Když celebrant položil Hostii na oltář, nabyl opět normálních rozměrů. Když vyslovil slova proměňování vína, spatřila jsem Ježíše

ukřížovaného: mohla jsem nazarat na jeho tvář, zraněná rama a rozdrásané tělo. Na pravé straně hrudi měl ránu, ze které vytékala krev a něco jako voda, ale bylo to něco zářícího. Vypa-

dalo to jako paprsky světla, které směřovaly k věřícím. Matka Boží mi řekla: *To je zázrak zázraků. Pán není spoután ani časem, ani prostorem. V okamžiku proměňování je celé společenství u paty kříže na Kalvárii ve chvíli ukřížování.*

Když jsme se měli modlit Otče náš, promluvil ke mně Ježíš poprvé: *Poček, chci, aby ses modlila z nehlubšího nitra, z jakého vůbec můžeš volat. Připomeň si osoby, které tě v životě nejvíce zranily a způsobily ti největší křivdu, abys je mohla obejmout a říct jim: »Ve jménu Ježíše Krista vám odpouštím a přeji vám pokoj. Ve jménu Ježíše Krista prosím, abyste mi odpustili a přáli pokoj.« Jestliže ta osoba zasluhuje pokoj, obdrží ho. Jestliže se pro něho nedokáže otevřít, vrátí se do tvého srdce. Ale nechci, abys obdržela nebo nabízela pokoj, jestliže nejsi schopna odpustit a zakusit nejdříve pokoj ve svém srdci. Mysli na to, co děláš. Jestliže můžeš odpustit, ale nedokážeš zapomenout, kladeš překážky Božímu odpuštění. Řikáš: - Odpouštím jen tak, jak jsem schopná odpouštět, nic víc.*

Nadešel okamžik svatého přijímání. Když arcibiskup přijal svaté přijímání, Matka Boží mi řekla: *Opakuj za mnou: - Pane, požehnej kněžím, očisti je,*

miluj je, pečuj o ně, pomáhej jim svou láskou.

Lidé začali vycházet z lavic a přistupovat ke svatému přijímání. Pán mi řekl: *Poček chvíli, chci, abys něco spatřila.* Vnitřní impulz obrátil moji pozornost k jedné osobě, která se přede mší svatou zpovídala. Když kněz položil svatou Hostii na její jazyk, tuto osobu zachvátilo světlo, které postupně zaplavilo celou její postavu. Pán řekl: *Hle, jak se raduji, když objímám duši, která přichází s čistým srdcem, aby mě přijala.* Ježíšův hlas byl hlasem šťastné osoby. Když jsem šla přijmout svaté přijímání, řekl mi: *Poslední večere byla okamžikem největší blízkosti se mnou. V té hodině jsem ustanovil něco, co by v lidských očích mohlo být pokládáno za největší omyl: stal jsem se vězněm lásky, když jsem ustanovil Eucharistii. Chtěl jsem zůstat s vámi až do konce světa, protože moje láska nemohla snést, abyste byli sirotci, vy, které miluji více než vlastní život.*

Když jsem se vrátila na místo, Pán mi řekl: *Poslouchej! Za chvíli jsem uslyšela modlitbu ženy přede mnou, která právě přijala svaté přijímání. Ježíš řekl smutným hlasem: Slyšela jsi její modlitbu? Ani jednou neřekla, že mě miluje. Ani jednou mi nepoděkovala za dar, který jsem jí dal, když jsem tak ponižil své božství, abych ji přitáhl k sobě. Ani jednou neřekla: - Děkuji Ti, Pane! Byla to jen samá litanie proseb. A tak to dělají skoro všichni, kteří mě přijímají. Z lásky jsem umřel a vstal z mrtvých. Z lásky čekám na každého z vás, z lásky s vámi zůstávám. (...) Ale vy si neuvědomujete, že potřebuji vaši lásku. V této pro duši tak vznešené chvíli jsem žebrákem lásky.*

Když měl celebrant udělit požehnání, Matka Boží mi řekla: *Dej pozor, děláš jakési divné znamení místo znamení kříže. Pamatuj, že toto požehnání může být tím posledním, které dostáváš z kněžských rukou. Když vyjdeš z kostela, nevíš, jestli budeš mít ještě příležitost obdržet požehnání od ji-*

ného kněze. Tyto posvěcené ruce udělují požehnání ve jménu Nejsvětější Trojice. Dělej proto znamení kříže s úctou, jako by to mělo být poslední ve tvém životě.

Ježíš mě prosil, abych s ním po mši svaté několik minut zůstala. *Nevycházej spěšně, když mše svatá skončí. Zůstaň na chvíli v mé společnosti, raduj se z ní a dopřej mi, abych se mohl radovat z tvé společnosti.* Zeptala jsem se ho: *„Jak dlouho zůstáváš s námi po svatém přijímání?“* Odpověděl mi: *Tak dlouho, dokud ty chceš zůstat se mnou. Budeš-li ke mně promlouvat celý den, budeš se na mě obracet při plnění svých povinností, budu ti naslouchat. Já jsem s tebou vždy, to jen ty mě opouštíš. Vycházíš po mši ven a myslíš, že povinnost skončila. Nemyslíš na to, že bych chtěl sdílet tvůj rodinný život alespoň v den Páně. (...) Vím vše, čtu nejskrytější tajemství lidských srdcí a úmyslů. Ale raduji se, když mluvíš se mnou o svém životě, když mi dovoluješ, abych se ho účastnil jako člen rodiny nebo jako nejbližší přítel. Kolik milostí člověk ztrácí, že mi nedopřává místo ve svém životě!*

Ježíš mi řekl: *Měli byste v ctnostech převyšovat anděly a archanděly, protože oni nemají to potěšení přijímat mě jako pokrm. Oni mají jen kapky milosti, a vy máte celý oceán.*

Jindy mi Ježíš řekl s bolestí, že lidé se s ním setkávají jen ze zvyku. Tato rutina způsobuje, že někteří jsou zcela lhotejší a vlažní, že nemají Ježíši co říct. Řekl mi, že je i mnoho posvěcených osob, které ztratily své nadšení pro to, být zamilovány do svého Pána, a chápou své poslání jako zaměstnání. Mluvil také o lidech, kteří ho přijímají zcela bez ovoce. Přijímají každý den. Tráví několik hodin na modlitbách, ale v jejich životě se neuskutečňuje žádná proměna. Dary, jaké přijímáme v Eucharistii, by měly přinášet ovoce obrácení, růstu v ctnostech a ve skutcích milosrdenství.

*Z Mijujcie się 4/2006
přeložil-lš*

Dnešní setkání se koná ve vánoční atmosféře a je proniknuto vnitřní radostí z narození Spasitele. Slavili jsme toto tajemství právě předečtírem a jeho ozvěna se dále šíří i do liturgie všech těchto dnů. Je to tajemství světla, které mohou vírou přijímat lidé všech epoch. V naší duši zazní-

vají slova evangelisty Jana, jehož svátek slavíme právě dnes: *Et Verbum caro factum est - A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi* (Jan 1,14). O Vánocích tedy Bůh přišel přebývat mezi námi; přišel kvůli nám, aby s námi zůstal. Tato dvě tisíciletí prochází křesťanskými dějinami otázka: „Ale proč přišel? Proč se Bůh stal člověkem?“

Zrod Gloria

Odpovědět na tuto otázku nám pomáhá zpěv, který andělé zapěli nad betlémskou jeskyňou: *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, ve kterých má Bůh zalíbení* (Lk 2,14). Kantikem vánoční noci, které vstoupilo do Gloria, je nyní součástí liturgie jako ostatní tři kantika Nového zákona, která se vztahují k narození a dětství Ježíšovu: Benedictus, Magnificat a Nunc dimittis. Zatímco tyto poslední jsou zařazeny do ranních chval, do večerní modlitby nešpor a do nočního kompletáře, Gloria našlo své umístění právě

ve mši svaté. Ke slovům andělů bylo od II. století připojeno několik aklamací: - Chválíme tě, dobrořečíme ti, klaníme se ti, oslavujeme tě, vzdáváme ti díky pro tvou velikou slávu; a později další invokace: Pane a Bože, Be-

ránku Boží, Synu Otce, ty, který snímáš hříchy světa..., až byl nakonec formulován půvabný hymnus chval, který se poprvé zpíval o vánoční mši a pak o všech svátečních dnech. Zařazen na počátek eucharistické slavnosti slouží k tomu, že zdůrazňuje existující kontinuitu mezi Kristovým narozením a smrtí, mezi Vánocemi a Velikonocemi, neoddělitelnými aspekty jednoho a téhož tajemství spásy.

Sláva a pokoj

Evangelium vypráví, že množství andělů zpívalo: *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, ve kterých má Bůh zalíbení*. Andělé oznamují pastýřům, že Ježíšovo narození je pro Boha slávou vyšší než nebe a je pokojem na zemi pro ty lidi, ve kterých má Bůh zalíbení. Je tedy velmi vhodné, že na jeskyňi se umísťují tato andělská slova jakožto vysvětlení tajemství Vánoc, které se v jeslích naplnilo. Výraz „gloria“ (doxa) označuje Boží slávu, která probouzí vděč-

Čtvrté evangelijní kantikum

nou chválu tvorů. Svátý Pavel řekne: *...poznání Boží slávy vyzařuje z Kristovy tváře* (2 Kor 4,6). „Pokoj“ (eirene) v sobě spojuje plnost mesiánských darů, spásu, která se, jak poznamenává Apoštol, ztotožňuje se samotným Kristem: *On je totiž náš pokoj* (Ef 2,14). V tom spočívá vztah k lidem *dobré vůle*. „Dobrá vůle“ (eudokia) v obecné mluvě svádí k tomu myslet na „dobrou vůli“ lidí, ale je zde naznačena spíše Boží „dobrá vůle“ - k lidem, která nezná hranic. A to je právě poselství Vánoc: Ježíšovým narozením Bůh projevil svou dobrou vůli - lásku vůči všem.

Boha oslavuje jeho láska

Vraťme se k otázce: „Proč se Bůh stal člověkem?“ Svátý Irenej píše: „Slovo se stalo rozdatvatelem Otcovy slávy k užítku lidí... Boží slávou je člověk, který žije, vivens homo a jeho život spočívá v patření na Boha“ (adv. Haer. IV, 20 5.7). Boží sláva se tedy zjevuje ve spáse člověka, kterého Bůh tak miloval, že dal - jak potvrzuje evangelista Jan - *svého jednorozeného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (Jan

3,16). Posledním motivem Kristova vtělení je tedy láska. Výmluvná je v tomto ohledu úvaha teologa Hanse Ursa von Baltazara, který napsal: „Bůh není na prvním místě absolutní moc, nýbrž absolutní láska, jejíž svrchovanost se neprojevuje v tom, že by si podržel pro sebe to, co mu náleží, nýbrž v tom, že vydal sám sebe“ (Mysterium paschale I, 4). Bůh, na kterého nazíráme v jesličkách, je Bůh - Láska.

Z tohoto pohledu zvěst andělů zaznívá jako výzva: „budiž“ sláva Bohu v nejvyšším nebi, „budiž“ na zemi pokoj lidem, které on miluje. Jediný způsob jak oslavit Boha a jak vytvořit na zemi pokoj spočívá v pokorném a důvěryplném přijetí vánočního daru: lásky. Zpěv andělů se tedy může stát modlitbou k častému opakování nejen v této vánoční době. Je to hymnus chvály Bohu na nebeské výsosti a horoucí prosba o pokoj na zemi, který se má proměnit do konkrétního úsilí tak, aby byl vybudován našim životem. To je úkol, který nám ukládají Vánoce.

Bollettino Vaticano

27. prosince 2006

Mezitaluky redakce Světla

OTEVŘÍT SRDCE ... - pokračování ze str. 2

nou novorozence ve svém náručí. Jejich chování budiž našim chováním, drazí bratři a sestry! Poslechněme si na příklad exhortaci již jmenovaného Maxima, turinského biskupa:

„Když čekáme, abychom přijali Pánovo narození, odějme se do čistého šatu bez poskvrny. Mluvím o šatu duše, nikoliv o onom pro tělo. Odějme se nikoliv šatem z hedvábí, nýbrž svatými skutky. Honosné šaty mohou pokrýt údy, ale svědomí neozdobí“ (tam.).

Až se mezi námi narodí, ať nás nenajde roztržité nebo zaneprázdněné tím, že zkrášlujeme své domy ozdobným osvětlením.

Vystrojme spíše ve své duši a ve svých rodinách důstojný příbytek, kde se Ježíšek cítí přijímaný s vírou a láskou. Kéž nám pomohou svatá Panna a svatý Josef, abychom prožili tajemství Vánoc s obnoveným úžasem a klidem, který přináší pokoj. S těmito pocity toužím vyjádřit horoucí přání svatých a šťastných Vánoc Vám všem zde přítomným i Vaším příbuzným a vzpomínám přítom zvláště na ty, kteří se nacházejí v těžkostech a trpí tělesně i duševně. Krásné Vánoce Vám všem!

Bollettino Vaticano

20. prosince 2006

Mezitaluky redakce Světla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Totalita má svá mimikry, pod kterými ve skutečnosti houževnatě přetrvává. Nastoupila totalita demokracie, módy, veřejného mínění, totalita médií. Nejvyšší národy vytvořily „zákonem chráněné“ právo likvidovat každoročně miliony lidských životů i bez válečného násilí. A to je ve skutečnosti o to větší urážka Nejvyššího, že dějištěm tohoto masového vraždění nejsou koncentrační tábory a gulagy, ale mateřské lůno, stvořené k tomu, aby plodilo život. A jsou další projevy trvalého nelidského přístupu k lidem: miliony lidí a především děti umírají ustavičně na následky nemocí a hladu. Je to tím hanebnější zločin, že svět se díky moderním komunikačním technikám stal docela malou, „globální vesnicí“, jak říká Benedikt XVI. Ve vesnici by měl mít jeden k druhému docela blízko, protože jeden o druhém okamžitě všechno ví. Bohužel právě v takto zmenšeném světě existují tak nevslovné kontrasty mezi blahobytem a nadbytkem jedněch a mezi doslova smrtící nouzí druhých. Přitom ze zemí nadbytku proudí do oblasti bídy a strádání více smrtonosných zbraní než nezbytných potravin a léků. K tomu je třeba přičíst velké sociální problémy v kdysi tak katolické Latinské Americe, které otevírají pole působnosti nejrůznějším sektám.

A tak na mapě světa neubývá, ale přibývá míst, kde kvete násilí a teror, který připravuje lidi o život, o přístřeší, domov a vlast. Přitom je přímo nápadné, že ti, kdo na to na všech místech terorismu a násilí nejvíce doplácí, jsou křesťané, ačkoliv jsou to právě oni, kdo se snaží obětavě a nezištně pomáhat všem trpícím a strádajícím. Není to provokativní, jak jsou křesťané likvidováni a vyháněni právě v těch oblastech, které jsou jim nejdražší, protože jsou to místa posvěcená dějinami Starého a Nového zákona, kde Bůh přebýval mezi námi?

Člověk by musel být slepý, aby neviděl, že všechno toto zlo v nejrůznější podobě musí mít jednu jedinou společnou režií: Ať se to komu líbí nebo nelíbí, je to promyšlené a systematicky řízené ďáblové dílo. Tak jako všeobsahující charakteristikou Boha je láska, nejvyšší charakteristikou Božího Odpůrce je opak lásky. Satan je dokonalá antiláska, která koná a šíří kolem sebe přesně opak toho, čím se vyznačuje láska: je nepřijímací, závidí, vychloubá se, nadýmá se, dělá to, co se nepatří, myslí jen a jen na sebe, rozčiluje se, nezapomíná, když jí někdo ublíží, ale krutě se mstí, raduje se ze zlého a nesnáší, když lidé žijí podle pravdy. Nezná omluvy, nikomu nevěří a je svrchovaně nesnášenlivá a bezohledná.

Egoismus je síla, která lidi a společnost nestmeluje, nepřivádí je k sobě, nýbrž společnost dezintegruje a staví jedny proti druhým. Stačí pohled na náš dosavadní vývoj. Jak bychom mohli najít v naší společnosti něco, co by opravdu fungovalo, když nefunguje samo vedení společnosti. Političtí reprezentanti, kteří by měli být jejím výkvětem, demonstrují naprostou neschopnost spolupráce. Tě by byli schopni, kdyby je spojoval upřímný zájem o veřejné blaho. Pokud se jim však jedná především o egoistické osobní a skupinové zájmy, nemohou být svým občanům ku prospěchu. Sobecké osobní a skupinové zájmy učí lidi jednat se stále větší bezohledností.

A tak není divu, že u mnoha křesťanů přezívá tu uvědoměle, tu podvědomě stále očekávání zásadního obratu shůry. Budeme v sobě dále žít tuto naději třeba proti vši beznaději, anebo s rostoucí rezignací přijijeme běh událostí a situaci jako nevyhnutelný? Na internetu jsou k nalezení rozsáhlé stránky uvádějící nejrůznější proroctví, starší i novější, která se mají vztahovat k novému tisíciletí. I když

z celého množství vybereme ta vskutku nejvěrohodnější, zůstává skutečností, že porozumět proroctvím a správně je interpretovat není snadné. Vždyť víme velice dobře, jak to dopadlo se souborem nejvýznamnějších a nejdůležitějších proroctví, která odpovídala na nejpodstatnější tisíciletou touhu a očekávání lidstva. Když se konečně naplnila mesiánská proroctví, takřka nikdo o tom nevěděl, a ti, kteří byli jejich oficiálními správci a vykladači, dodnes nevěřili, že se již zcela naplnila.

Obracíme pozornost k nejrůznějším proroctvím, ale interpretujeme si je zpravidla tak, aby se nám potvrdila naše očekávání a tužby. K proroctvím se jistě budeme vracet opět v letošním roce. Budeme si totiž připomínat 90. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě. Mariin příchod ve Fatimě byl pokračováním toho, co učinila v Káně. Když viděla, kam jsme zašli a co nám hrozí, požádala Pána o zásah a šla vyzvat služebníky: „Učiňte všechno, co vám řekne!“ Na proroctvích není nejdůležitější to, co se má stát, ale to, **co máme udělat**. Matka Boží nám tehdy nabídla velmi konkrétní záchranné lano, spásný žebřík, po kterém bylo možno vystoupat z propasti zla: **zasvěcení, obrácení, pokání**. Bohužel naše odpověď nebyla tak pohotová jako u služebníků v Káně.

Proč trvala Matka Boží na tom, aby byl **celý svět zasvěcen** jejímu Neposkvrněnému Srdci? Protože takové bezvýhradné úplné odevzdání zásadním způsobem láme moc zla. Zasvětit znamená vyjmout z moci Zlého a odevzdat Bohu. Zasvěcení, které Panna Maria požadovala, mělo být celosvětové nejen v tom smyslu, že se týká celého světa, ale že mělo být současně provedeno **na celém světě**, ve všech diecézích světa měli biskupové ve spojení s papežem světit svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Došlo k tomu někdy? Jak fungují ony mechanismy, které při zasvěce-

ní lámou moc Zlého a otevírají brány pro obdivuhodné působení Boží milosti, zůstává pro nás tajemstvím, ale je mimo veškerou pochybnost, že bezpečně fungují, jinak by je Bůh nepožadoval.

Obrácení, to je úplná změna smýšlení a jednání. Obrátit se znamená skončit s egoistickým zaměřením na sebe samého, tedy rozloučit se se satanovou koncepcí antilásky a obrátit se k Bohu, který je Láska, a žít nikoliv pro sebe, ale pro Boha a podle Boha a žít pro bližního. To je jediná orientace, která může změnit tvář světa.

Pokání znamená likvidaci přetrvávajících škod způsobených hříchem. Je to splacení způsobeného dluhu. Pokáním se vědomě a dobrovolně sjednocujeme s Ježíšem Kristem, který byl na odčinění následků našich hříchů umučen a ukřižován. Ani zde nevíme, jak fungují mechanismy tohoto zástupného zadostučinění, ale že opravdu fungují a že je Bůh přijímá, dokládá nade všechnu pochybnost Ježíšovo zmrtvýchvstání. Pokání podobně jako zasvěcení zbavuje Zlého vlády tam, kam ho vpustilo lidské zavinění svým dobrovolným souhlasem.

To se však v roce 1917 nenaplnilo. A tehdy bylo zlo rozšířeno ještě daleko méně, než je tomu nyní. Teprve poté, co jsme Panně Marii nevyhověli, rozplemenilo se tak katastrofálně do celého světa. Není v našich silách, abychom se sami spasil, ale to vůbec neznamená, že můžeme být spaseni bez vlastního přičinění. A tak stejně není v našich silách, abychom přivedli ke spáse druhé, ale ani oni se nezachránili bez našeho přičinění. Kéž nás v tomto „fatimském roce“ osvíti Duch Svatý, abychom vyšli ze sebe a zmocnila se nás ona Mariina neustávající starostlivost, aby nám starost o strádající svět nedávala spát, tak jako nám nedávají spát naše osobní starosti.

-/š-

NESTABILNÍ RODINY PODPORUJÍ HOMOSEXUÁLNÍ ZAMĚŘENÍ

Videňský institut pro mediální antropologii a bioetiku uveřejnil studii o výsledcích obsáhlého výzkumu, který byl uskutečněn v Dánsku. Na vzorku dvou milionů Dánů ve věku 18–49 let byla vyšetřována vrstva homosexuálních partnerství z období 1989 a 2001 a jejich určující sociální faktory. Dánsko je první země, která legalizovala homosexuální partnerství, takže zde již neexistuje „nátlak“ k upřednostnění heterosexuálního manželství.

Rozhodujícím obdobím pro to, zda se později muž nebo žena rozhodnou pro homosexuálního partnera, je čas dětství. Muži, kteří vyrostli v nestabilních rodinách, ve kterých scházel otec, věk matky nebo rodičů byl příliš vysoký, mají později sklon k homosexuálnímu „manželství“.

Pro ženy je v tomto směru příznačná scházející matka, ať už je příčinou předčasně úmrtí nebo rozpad rodičovských vztahů. Pro obě pohlaví podpurným faktorem je postavení jedináčka. Sklon k homosexualitě je četnější ve městě než na venkově. Muži a ženy, kteří vyrostli ve stabilním manželství a měli více sourozenců, uzavřeli statisticky významně větší počet řádných heterosexuálních manželství.

JASNÝ SIGNÁL

Katolická církev v Itálii odmítla katolický pohřeb Piergiorgio Welbymu, který byl velkým průkopníkem eutanazie a zemřel za aktivního přispění jednoho lékaře. Farář v jeho obci obdržel od římského vikariátu pokyn, aby v tomto případě odmítl církevní pohřební obřad. Rodině bylo sděleno, že jejímu přání nelze vyhovět. Ve zdůvodnění se praví, že na rozdíl od jiných sebevrahů byl v okamžiku sebevraždy při plném vědomí a v plnosti duševních sil. Předtím veřejně několikrát prohlásil, že si

přeje ukončit za přispění lékaře svůj život. Podle sdělení vikariátu dává tím Církev najevo všem věřícím, že jeho postoj nemůže akceptovat. Welby trpěl pokračující slabostí svalstva a byl do roku 1997 udržován při životě umělým dýcháním. Chtěl u soudu prosadit své právo na ukončení života, ale soud mu nevyhověl. Lékař mu podal lék na spaní a odpojil ho od dýchacího přístroje. Prokuratura nyní zkoumá, zda se nejedná o případ ilegální eutanazie.

PĚT ZRANĚNÝCH MNICHŮ

Na hoře Athos došlo mezi pravoslavnými mnichy k fyzické potyčce, při které bylo pět mnichů zčásti vážně zraněno. Ke rvačce došlo, když se „legální“ mniši pokoušeli vyhnat z cel „rebelující“ spolubratry. Očití svědkové tvrdí, že mniši použili

různé nástroje k proražení dveří cel a těmito nástroji zaútočili i na mnichy. Předmětem sporu je dialog pravoslavných s katolíky. Mniši jednoho z 20 klášterů na hoře Athos odmítají již 30 let jakýkoliv kontakt s katolíky. Sbor opatů vyzval tyto mnichy, aby opustili horu. Společensví opatů však odmítá dát je vystěhovat policejně.

VATIKÁNSKÉ FOTBALOVÉ MUŽSTVO PRO MISTROVSTVÍ EVROPY JE POUHÝ VZDUŠNÝ ZÁMEK

UEFA se zajímala o možnost účasti FC Vatikán na mistrovství Evropy. Italský tisk o této možnosti silně spekuloval. Mluvil už dokonce o tom, kdo má být vaticánským trenérem. Státní sekretář kardinál Bertone je sice velkým fotbalovým fanouškem a dokonce komentoval pravidelně výsledky italské ligy. Ve Vati-

kánu je fotbalové hřiště, kde se hraje kopaná a kde mohou lidé trávit volný čas, a úkolem církve je pastorece ve sportu. Ale podle Bertoneho reprezentační mužstvo Vatikánu nepřichází v úvahu.

MATKA MARKÉTA PROHLÁŠENA ZA CTIHODNOU

Dekretem Kongregace pro svatořečení byla „matka Markéta“, maminka Dona Boska prohlášena za ctihodnou. Dekret z 23. října byl zveřejněn 15. listopadu v kapli salesiánského společenství ve Vatikánu za přítomnosti kardinála Tarcisio Bertone SDB. V dekretu se praví, že byl uznán hrdinský stupeň jejich božských ctností víry, naděje a lásky k Bohu i k bližním i kardinálních ctností moudrosti, spravedlnosti, statečnosti a mírnosti.

Kath-net

TELEVIZE NOE

- Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00
 - Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři
 - 11.45; 18.45 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše
- Podrobnosti na www.tvnoe.cz**

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 14. 1.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (13) 8.50 Jogland v zimě 9.05 Prání 9.20 A léta letí k andělům 9.50 Pro vita mundi - setkání s hostem 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Legenda o princí Ramovi 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Kluci na řece (režie V. Krška, J. Slaviček, 1944) 22.05 Čtete z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Noemova pošta.

Po 15. 1.: 8.05, 20.55 Hornolidečko 8.35, 21.45 Na koberečku (13) 9.00, 22.00 Noční univerzita 10.00, 19.00 Cesty za poznáním 10.30 Octava dies 11.00, 18.05 Pro vita mundi 11.40 Klip 19.30 Po cestách sv. Pavla (7) 20.05 Mezi nebem a zemí (8) 20.45 Čtete z křesťanských periodik 21.25 Jogland v zimě 23.00 Festival křesťanských kapel VOX 006.

Út 16. 1.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35, 19.30 Lumen 2000 9.00, 18.30 Čtete z křesťanských periodik 9.15, 19.00, 23.30

UPOZORNĚNÍ

Další část četby na pokračování *Výzvy fatimského poselství* uvedeme v příštím čísle. Děkuje se za pochopení.

Redakce

Cesty za poznáním 09.45 Noemova pošta 10.45 Atlas Charity 10.55 Poltón klub (16) 18.05 Dětská televize 18.30 Koledy 18.40 Klip 20.05 Bez hábitu - magazín o hnutích, komunitách a řádech 21.05 Prání 21.20 Klip 21.30 Kinematografický - Dolní Němčí kinematografické 22.30 Octava dies 23.00 Po cestách sv. Pavla (7).

St 17. 1.: 8.05 Cesty za poznáním 8.35 Klip 8.40, 21.35 Atlas Charity 8.50 Dětská televize 9.20 Hornolidečko 9.50 Mezi nebem a zemí (8) 10.30, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05, 21.40 Sestra Sára 18.15 Po stopách Ježíše Krista (1) 19.00 Klip 19.05 Prání 19.20 Pro vita mundi 20.05 Poltón klub (17) 21.05 Libanonský odkaz 21.55 Noční univerzita.

Čt 18. 1.: 8.05 Libanonský odkaz 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub (17) 10.55 Sestra Sára 11.10 Atlas Charity 11.15, 19.00 Cesty za poznáním 18.05 Prání 18.15 Rozhlasové městečko 18.55 Noemova pošta 20.05, 23.20 Lumen 2000 20.35 Na skleničku 21.15 Octava dies 21.50 Po stopách Ježíše Krista (1) 22.20 Kinematografický - Dolní Němčí kinematografické.

Pá 19. 1.: 8.05 Po stopách Ježíše Krista (1) 8.30 Lumen 2000 9.05 Klip 9.10, 21.30 Setkání s bratrem Rogerem z Tai-

zé (2) 10.10, 19.00 Cesty za poznáním 10.40 Na koberečku (13) 10.55, 21.15 Atlas Charity 11.00 Prání 11.15 Hornolidečko 18.05. Křížová cesta 18.35 Sestra Sára 20.05 VOX 006 21.30 Bez hábitu - magazín o hnutích, komunitách a řádech 22.30 Po stopách Ježíše Krista (1) 23.00 Noční univerzita.

So 20. 1.: 8.02; 11.55; 20.00 Z dětské duše 8.05 Sestra Sára 8.20, 19.00 Cesty za poznáním 8.50 Čtete z křesťanských periodik 9.00 Legenda o princí Ramovi 10.30 Mezi nebem a zemí (8) 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Prání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Na křížovatec 20.05 Kyklády 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (14) 21.25 Libanonský odkaz 21.55 Poltón klub (17) 22.50 Noční univerzita.

Ne 21. 1.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (14) 8.50 Sestra Sára 9.05 Prání 9.20 Libanonský odkaz 9.50 Na skleničku 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Zloděj z Bagdádu 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Noemův starý biograf - Modrý závoj 22.05 Čtete z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (8) 22.55 Bez hábitu - magazín o hnutích, komunitách a řádech.

Poselství Královny míru

Drahé děti, i dnes vám přináším v náručí novorozeného Ježíše. On, který je Králem nebe a země, je vašim mírem. Nikdo, děti moje, nemůže vám dát mír jako on, který je Králem míru. Proto se mu klanějte ve svých srdcích, zvolte si ho a v něm budete mít radost. On vás požehná svým požehnáním míru.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje, 25. 12. 2006

Zjevení Panny Marie Jakobovi

Jak mnozí víte, Jakov Colo měl poslední každodenní vidění Panny Marie 12. září 1998 a Gospa mu tenkrát slíbila, že ji vždy uvidí 25. prosince. Tak se stalo i letos. Při tom mu svěřila toto poselství:

„Dnes je velký den radosti a míru. Radujte se se mnou! Děti moje, zvláštním způsobem vás volám ke svatosti ve vašich rodinách. Přeji si, děti moje, aby každá vaše rodina byla svatá a aby Boží radost a pokoj, který vám Bůh dnes posílá, zavládly a ubytovaly se zvláštním způsobem ve vašich rodinách. Děti moje, otevřete dnes, v tomto milostivém dni, svá srdce, rozhodněte se pro Boha a postavte ho na první místo ve své rodině. Já jsem vaše Matka. Miluji vás a dávám vám své mateřské požehnání.“

Nové křesťanské rekreační a školící středisko v Krkonoších

Ještě před nedávnem dostal v Albeřicích každý kolemjdoucí od sester z kongregace Nejsvětější svátosti kus koláče nebo teplou polévku na zahřátí. Bývalý charitativní dům je dnes v rukou křesťanského občanského sdružení YMCA Setkání, které zde pořádá programy zaměřené na obnovu manželských vztahů a vztahů v rodinách. Sdružení objekt nabízí dál farním společenstvím, rodinám nebo církevním školám k volným rekreacím nebo programům. Dům poskytuje ubytování a stravování v kapacitě 47 osob. Dům je s láskou spravován a čeká jen na své hosty. Proto zveme srdečně všechny do tichého malebného údolí Krkonoš k odpočinku a načerpání sil. Můžete přijet ještě i letos v zimě...

Bližší informace o domě naleznete na našich internetových stránkách www.alberice.setkani.org.

Na všechny se těší Kateřina a Pavel Mikolajkovi, mladý správčovský pár, tel.: 736 537 122.

NABÍDKA PROGRAMŮ CENAP

Program pro nastávající rodiče: Plavání pro těhotné v bazénu s mořskou vodou, vždy ve čtvrtek v 15.30 hod., v ZŠ Horní 16, Brno. Cvičení v těhotenství v úterý 15.00 a 16.30 v CENAPu, Vodní 13, Brno. Cvičení po porodu ve středu v 10 hod. a ve čtvrtek v 17.30 hod. v CENAPu.

Speciální setkání pro nastávající rodiče vicerčat „Čekáme dvojčata a kojní dvojčata“. Začátek kurzu ve středu 24. 1. 2007 od 16 do 18 hod.

Program pro dospívající dívky: Kurz pro dívky ve věku 12-18 let s názvem „BYT SAMA SEBOU“. Téma jednotlivých setkání jsou: osobnost, komunikace, společenská etiketa, image, partnerské vztahy, lidská sexualita, závislosti, kosmetika, kadeřnictví a zdravá výživa.

Kurz probíhá v pondělí, středu nebo čtvrtek vždy od 16.00 do 17.30 v CENAPu.

Program pro ženy, které jsou doma s dětmi: „Když končí mateřská dovolená“ – interaktivní setkání pro maminky, které jsou doma s dětmi a rozhodují se, zda dále zůstat doma, nebo nastoupit do zaměstnání a za jakých podmínek. Setkání probíhá každý pátek od 9.00 do 11 hod. v CENAPu.

Program pro snoubence a novomanžele: „Povídání o manželství“ – diskusní setkání o připravenosti na manželství, o jeho významu, o partnerské komunikaci, o významu lidské sexuality, o manželské lásce, o výchově dětí, o hospodaření s penězi a časem.

Začátek kurzu v pondělí 5. 2. 2007 od 18.30 do 20.00 hod. v CENAPu.

CENAP ve spolupráci s Verejn Freies Leben pořádá 26. února 2007 od 9.00 do 17.00 sympozium na téma **Události před narozením a jejich důsledky - význam prenatálního vývoje na pozdější fyzické a psychologické zdraví dospělého člověka**. Přednášející Terence Bowling, M.A. Ph.D. B.A. Kontaktní osoba CENAP – Zita Štěpánová.

Bližší informace je možné získat na adrese: CENAP – Centrum naděje a pomoci, Vodní 13, 602 00 Brno, tel.: 543 331 470, 543 254 891, e-mail: cenap@cenap.cz, inernet: www.cenap.cz.

Liturgická čtení

Neděle 14. 1. – 2. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 62,1-5

Ž 96(95),1-2a.2b-3.7-8a.9-10ac

Odp.: 3 (Výpravuje mezi všemi národy o Hospodinových divcích.)

2. čt.: 1 Kor 12,4-11

Ev.: Jan 2,1-12

Slovo na den: *Naplňte džbány vodou!*

Pondělí 15. 1. – ferie

1. čt.: Žid 5,1-10

Ž 110(109),1.2.3.4

Odp.: 4bc (Ty jsi kněz navěky podle rádu Melchizedeova!)

Ev.: Mk 2,18-22

Slovo na den: *Mají ženicha mezi sebou.*

Úterý 16. 1. – ferie

1. čt.: Žid 6,10-20

Ž 111(110),1-2.4-5.9+10c

Odp.: 5b (Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mk 2,23-28

Slovo na den: *Sobota je pro člověka.*

Středa 17. 1. – památka sv. Antonína

1. čt.: Žid 7,1-3.15-17

Ž 110(109),1.2.3.4

Odp.: 4bc (Ty jsi kněz navěky podle rádu Melchizedeova!)

Ev.: Mk 3,1-6

Slovo na den: *Vstaň, pojď doprostřed!*

Čtvrtek 18. 1. – památka P. Marie, Matky

jednoty křesťanů

1. čt.: Žid 7,25-8,6

Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.17

Odp.: srov. 8a+9a (Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.)

Ev.: Mk 3,7-12

Slovo na den: *Mít pro něho připravenou loďku.*

Pátek 19. 1. – ferie

1. čt.: Žid 8,6-13

Ž 85(84),8+10.11-12.13-14

Odp.: 11a (Milosrdenství a věrnost se potkají.)

Ev.: Mk 3,13-19

Slovo na den: *Aby byli s ním, protože je chtěl posílat.*

Sobota 20. 1. – nez. pam. sv. Fabiána nebo

sv. Šebestiana nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Žid 9,2-3.11-14

Ž 47(46),2-3.6-7.8-9

Odp.: 6 (Bůh se vznášá za jásotu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub.)

Ev.: Mk 3,20-21

Slovo na den: *Zástup lidu.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 1.	PO 15. 1.	ÚT 16. 1.	ST 17. 1.	ČT 18. 1.	PÁ 19. 1.	SO 20. 1.
Antifona	919	934	949	1754	1653	996	1666
Žalm	784	783	783	783	783	784	783
Ranní chvaly:							
Hymnus	920	935	949	1755	1653	997	1666
Antifony	920	935	950	965	1278	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	1756	1279	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	688	939	953	1780	1279	1002	1669
Prosby	924	939	953	1757	1279	1002	1655
Záv. modlitba	689	939	954	1278	1279	1002	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	689	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	915	929	944	959	1760	1280	1008
Antifony	916	929	945	960	976	1280	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	1661	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	1763	1280	1011
Ant. ke kant. P. M.	688	689	948	962	1780	1281	1011
Prosby	918	933	948	963	1764	1281	1011
Záv. modlitba	689	689	948	963	1278	1279	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 20. 1., 3. 2., 17. 2., 3. 3., 17. 3., 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MÁŠ NA VÍC

Jan Balík

Mládi je životní etapa, ve které se dělají zásadní rozhodnutí pro kvalitu celého života. Je to období, kdy se orientujeme sami v sobě. Jak se vyznat v citech a v nejrůznějších myšlenkách, které se honí v hlavě? Jak sebevýchovou dozrát k dospělosti? Jak se naučit svobodně volit skutečné dobro? O tom se píše v knize, kterou psala nejen zkušenost, ale i láska k mladým lidem.

Paulínky, brož., A5, 104 stran, 99 Kč

MORÁLKA V DIALOGU

(Křesťanský pohled na morální problémy dneška)

Jiří Skoblík

Doc. Skoblík přednáší dlouhá léta křesťanskou etiku a morální teologii na Univerzitě Karlově v Praze. Ve spolupráci s editorem Tomášem Jajtnerem připravil reprezentativní průřez svými studii a aktuálními komentáři. Otevírá témata, o nichž se v soukromí i ve veřejném prostoru vedou často bouřlivé diskuse: otázky etických alternativ; dialog a kultura argumentace; etika a pedagogika; právní řád a odpovědné občanství; katolická sexuální etika a její pozitivní východiska; teologické poznámky ke gay-les orientaci; ekumenismus, misie a proselytismus. Inspirativní jsou i jeho postřehy k palčivým problémům současnosti: Jak dnes chápou lidé hříchy? Proč je peklo tabu? Jaké jsou nectnosti průměrných křesťanů? Co zakládá etiku sportu? Co se změnilo po 11. září? Kniha je určena širokému

okruhu čtenářů, kteří se chtějí seznámit se základními myšlenkami křesťanské morálky.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5, 328 stran, 290 Kč

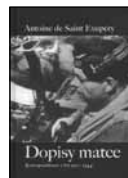
DOPISY MATCE

(Korespondence z let 1910–1944)

Antoine de Saint-Exupéry – Překlad Zdeňka Stavinohová

Soubor 110 dopisů Antoina de Saint-Exupéryho matce, které dokumentují velkou synovskou lásku, s jakou vyjadřoval své city, prožitky, prosby a názory. Výbor z dopisů pořídila sama adresátka, která přežila slavného syna o 28 let. Vyličené postřehy a prožitky jsou doprovázeny filozofujícími a osobními poznámkami, které dají českému čtenáři možnost poznat autora Citadely a Malého prince i z jiné, mnohem důvěrnější stránky.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 184 stran, 219 Kč

LEXIKON SVĚTOVÝCH NÁBOŽENSTVÍ

Hlavní redaktor Christopher Partridge – Překlad Martin Ritter

Příručka náboženství s více než 200 fotografií, diagramů a map. Náboženství nejen že přispělo k založení historických civilizací, ale též přímo ovlivňuje současné mezinárodní vztahy a významné světové události. Proto bylo přistoupeno k zásadní revizi této vysoce hodnocené příručky, která s více než 300 000 prodaných výtisků staví na bohaté tradici. Na tomto vydání, které obsahuje velké množství nového materiálu, se podílelo přes 80 odborníků z celého světa. Vytištěno na křídovém papíře.

Slovart, s. r. o., váz., přebal, 170 x 240 mm, 496 stran, 699 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

P.P.
 147/2002
 772 00 Olomouc 2

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednavky tydeniku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zasílelok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.